

THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF

H. Danhof

H. Hoeksema

G. M. Ophoff

B. J. Danhof

G. Van Beek

Reformed Semi-Monthly

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE
PUBLISHING ASSOCIATION,
GRAND RAPIDS, MICH.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Subscription communications should be addressed to J. H. Vander Vennen, 1061 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich. Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1213 Sherman St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. II, No. 16

SEPTEMBER 1, 1926

Subscription Price, \$2.50

MEDITATIE

BLIJDE HOPE

O, hoe groot is Uw goed, dat Gij weggelegd hebt voor degenen, die U vreezen; dat Gij gewrocht hebt voor degenen, die op U betrouwen, in de tegenwoordigheid der menschenkinderen! — Ps. 31:20.

Wonder-heerlijke gedachte!

God heeft voor Zijne kinderen een goed, een heerlijk goed weggelegd!

't Is weggelegd.

Daarin ligt uitgedrukt, dat het nog niet in daadwerkelijk bezit van Gods volk gegeven is. Wel is het voor hen bestemd. Het is hun, naar Gods bedoeling, naar de gedachten Zijner eeuwige liefde, geschonken; 't is door Hem voor hen afgezonderd, opdat zij, en niemand anders, dat goed zouden ontvangen. Zooals een aardsch vader bij zichzelf voorneemt zijn kinderen een blijde verrassing te bereiden, stil bij zichzelf hun geschenken koopt, ze op een verborgen plaats in zijn woning eerst weglegt tot den bestemden tijd; zoo heeft ook onze God, naar Zijn groote goddelijke liefde, in Zijn bedoelen de heerlijkheid reeds aan Zijn volk geschonken. Doch feit blijft, dat het bezit van dat heerlijk goed toch nog in de toekomst ligt....

't Is wel ons eigendom. Krachtens de genadige schenking Gods hebben we er recht op.

Doch 't is nog niet in ons bezit; 't is voor ons oog nog verborgen.

't Is een weggelegd goed, weggelegd tot den door Vader bestemden tijd.

Daarin ligt ook het zekere, het vaste en veilige van dat heerlijke heilgoed aangegeven. Immers is het niemand minder dan God, de Onveranderlijke, de Allerhoogste en Almachtige, die dit goed heeft weggelegd voor degenen, die Hem vreezen. Als een aardsch vader iets voor zijne kinderen afzondert, zeg, een gedeelte van zijn bezit, om het hun straks, als ze meerderjarig geworden zijn, te

schenken, dan is het lang niet boven allen twijfel verheven, dat ze het voor hen bestemde goed nu ook zullen ontvangen. Allerlei overwegingen kunnen dien aardschen vader van voornemen doen veranderen, zoo zelfs, dat hij zijn kinderen ten slotte nog onterft. Ook is zijn goed niet veilig. 't Zijn aardsche schatten en dieven kunnen doorgraven en haar stelen. Doch aldus is het niet met het goed door God weggelegd voor degenen, die op Hem betrouwen. Hij heeft het voor hen bestemd in Zijn eeuwig en souverain-vrijen raad. En die raad is onveranderlijk als de Onveranderlijke God Zelf, omdat Hij louter om Zijns Naams wil dit goed voor Zijn kinderen beschikte. Hij onterft de Zijnen nimmer. Ware, in het wegleggen van dat heilgoed, God bewogen geweest door iets in ons, dan, o, dan stond alles op losse schroeven en duizendmaal hadden we reeds het heil weer verbeurd. Doch thans rust alles in Hem. Ondoorgroondelijke, onbegrijpelijke, onfeilbaar-diepe, eeuwig-aanbiddelijke, maar ook rotsvaste, onveranderlijke liefde legde dat goed weg. 't Wordt door Hem nooit weer verlegd. Ook vermag geen vijand dit goed te rooven. In Zijn eigen hand, in Zijn almachtige kracht is de heerlijkheid weggelegd voor Zijne beminden, wel bewaard en bewaakt....

't Goed is weggelegd. 't Is dáár, schoon voor 't begerig oog verborgen...

't Wacht op ons, op u, op mij....

't Ligt daar zeker, een welbewaarde schat....

Ziel-verrukkende wetenschap!

O, hoe groot!....

In hart-overweldigende blijdschap, in ziel-overmeesterend verlangen roept Gods kind het uit.

Als zijn hart door de kracht der genade zich een oogenblik mag opheffen boven het drukkende van het aardsche; als zijn geest in hem zich triumfeerend mag ontworstelen aan het bange van het lijden dezes tegenwoordigen tijds, aan 't woeden der vijanden, aan 't benauwende van den strijd; als hij eens met vasten voet en krachten tred des geloofs hooger, steeds hooger mag klimmen, tot waar, op de bergtoppen der hope, hij iets mag zien van hetgeen geen oog ooit heeft gezien en iets mag gevoelen van 't geen nooit in menschenhart opklom;

en 't licht der hemelstad hem in de oogen weerglinstert....

Dan, o, dan zou hij willen spreken van de heerlijke erve, die zijn ziel vervoert; dan zou hij met de pen willen beschrijven, of met dichterstalent willen bezingen, of met schilderspenseel op 't doek willen brengen iets althans van die allesoverweldigende heerlijkheid, waarbij al het aardsche in glorie taant en al de heerlijkheid van aardsche schatten ten eenenmale wegvalt....

Dan zou hij 't willen uitjubelen en de overmeesterende vreugde, die zingt in zijn ziel, willen uitgalmen....

Doch dan gevoelt hij ook, hoe geen pen bij machte is, die heerlijkheid te beschrijven, hoe aardsche taal machteloos is, om zijn blijdschap te uiten. En, overweldigd door het gezicht op dat weggelegde goed, roept hij dan in zielsvervoering uit:

O, hoe groot is 't goed!

Alles-overtreffend, onuitsprekelijk groot!

Want wel is het goed door God weggelegd.

En wel is het in zijn vollen, hemelschen glans voor ons aardsche oog verborgen.

De eeuwige gedachten Gods betreffende dat heerlijk goed zijn nog niet ten volle voor ons oog uitgewrocht. Dat kan niet tot op den dag van onzen Heere Jezus Christus....

Doch dat wil niet zeggen, dat Gods kind die heerlijkheid gansch vreemd is, en dat hij van het liefelijke van 't zalig hemelleven voorsmaak noch begrip heeft.

Integendeel!

Immers, Gods kind spreekt niet alleen van 't goed door God weggelegd en verborgen tot den dag der volkomene verlossing voor degenen, die Hem vreezen; maar hij weet ook van een wonderwerk Gods, dat Hij thans reeds wrocht voor 't oog der menschen. En dat wonderwerk, dat God reeds gewrocht heeft staat niet los naast het weggelegde heilgoed, dat hij in de toekomst hoopt te ontvangen, maar is op 't allerinnigst daarmee verbonden, is er een deel van, een stuk van, geeft de grondlijnen er van aan en is daarom profetie van het geheel. Want God werkt één werk. En de volmaking van dat ééne werk is het schenken van het goed, dat Hij voor ons heeft weggelegd. Van dat ééne werk heeft God reeds iets gewrocht voor het oog der menschen. En zooals de fundamenten van een gebouw en de grondlijnen van zijn muren, als ze pas beginnen opgetrokken te worden, reeds veel zeggen van de grootte en de schoonheid van het gebouw, zooals het zal prijken, als het eens voltooid zal wezen; zoo ook profeteert hetgeen God werkt voor het oog der menschen in den tijd iets, veel, van de heerlijkheid van het goed, dat Hij heeft weggelegd voor degenen, die Hem vreezen.

En als dan Gods kind door het oog des geloofs op dat reeds gewrochte werk staart; en hij aanschouwt in hetgeen reeds werd volbracht de hoofd- en grondlijnen van het voltooid wonder Gods....

Dan krijgt hij eenigszins een blik in de volmaakte heerlijkheid; dan trekt de geestelijke verbeelding zijner hope de grondlijnen door....

En dan brengt de aanblik van het geheel zijn ziel in vervoering. En in blijdschap des harten jubelt hij het uit:

O, hoe groot!

Wat wonderwerk Gods!

Of is het niet waar, dat ook, hetgeen God reeds van dat werk wrocht voor 't oog der menschen, u in dankbare aanbidding doet neerzinken voor den grooten Werkmeester van dit onuitsprekelijk heerlijk goed?

Is het ook niet uwe ervaring, dat de aanblik van het reeds gewrochte u het hart van blijde hope doet tintelen over het nog weggelegde en verborgene?....

Ga met mij naar Bethlehem's kribbe, waar God uit God in doeken gewonden ligt, en zeg 't zelf of dat heilig mysterie, God geopenbaard in het vleesch, u het niet verkondigt, dat een werk, 't welk zulk een goddelijk heilgeheim ten grondslag heeft, niet allesovertreffend schoon moet zijn....

Ga met mij naar Golgotha's heuvel en staar op dat vloekhout; aanschouw den man van smarten, verbrijzeld en verdrukt; zie Hem, met de smart Zijns lijdens in elke trek van Zijn Wezen, neerzinken in den diepen, bangdonkeren kolk des toorns Gods tegen de zonde des menschelijken geslachts. Hoor Hem roepen, kermen, schreeuwen. En bedenk dan, dat Hij de Zoon is, de Eeniggeborene, de Eeuwige Geliefde; dat de Vader Hem zond, dat Hij zich gaf om dien nooit te kennen angst te doorstaan; dat dit lijden goddelijk-noodzakelijk was, om degenen, die God vreezen het weggelegde goed te doen geworden. Of wilt ge, bedenk, dat dit kostbare bloed, afvloeiende van 't vervloekte kruis en uit Imanuel's hart, niet te dure prijs geacht mag worden voor dat weggelegde goed....

En zeg, of ge 't niet geloovig toestemt, dat een goed, tot zulk een duren prijs gekocht, wel zinverrukkend, heerlijk moet wezen?

Of ga met mij naar Jozefs hof aan den morgen der opstanding en zie in de heerlijkheid van Israels Koning, Overwinnaar over dood en graf en hel, het begin en beginsel, het onderpand van 't eeuwige heilgoed; zie Hem straks opvaren van des Olijsbergs kruin tot in de hoogste hemelen, met eer en heerlijkheid bekleed aan 's Vaders rechterhand....

En keer dan eindelijk tot uzelf in en laat uw geloofsoog gaan over het wonderwerk der genade in uw hart gewrocht, toen door de groote kracht van dezen verhoogden Held uwe doodsbanden verbroken werden, uw helbenauwdheden werden weggevaagd; de liefde Gods in uw hart werd uitgestort en de vrede, die alle verstand te boven gaat in uwe ziele daalde; toen ge uit de duisternis getrokken werd, om voorts in 't licht te wandelen...

En zeg dan, of dit wondere werk Gods thans reeds gewrocht, als begin van het weggelegde goed, u geen blijde profetie is, hart en mond vervullend met Zijn vreugd'.

En of ge, in 't gezicht der heerlijkheid, voor 't oog

uwer hope getooverd door deze profetie, niet met den man Gods in hartverheffenden jubel moet uitroepen:

O, hoe groot is 't goed!

Heerlijke troost!

Een groot, een alle menschelijke verbeelding ver te bovengaand groot goed, heeft de Heere weggelegd voor degenen, die Hem vreezen en op Hem betrouwen!

Een waarheid, die niet slechts van bijkomstige betekenissen is, maar die het leven van Gods volk in de wereld grootendeels beheerscht.

Immers hier is het strijd....

Gods kinderen zijn degenen, die den Heere vreezen. En, omdat door de genade Gods over hen de vreeze des Heeren in hun hart woont, daarom zijn ze kinderen des lichts. Ze staan aan Godes zijde in heel hun leven. Ze spreken niet als de wereld, ze genieten niet als de wereld, ze denken en willen en begeeren niet als de wereld, ze handelen en wandelen niet als de wereld. Ze zijn in de wereld maar niet van de wereld. Ook zoeken ze de wereld niet, noch de dingen, die in de wereld zijn. Ze zijn van boven en het is hun diepste begeerte, om den wil des Heeren huns Gods te doen....

Maar de wereld is van beneden...

Daarom haat hen de wereld.

En daarom wordt de tegenwoordige tijd voor degenen, die den Heere vreezen gekenmerkt door lijden. Bang is de klacht, die daarom nog in dezen zelfden psalm uit het hart en van de lippen des dichters vloeit. Want bitter lijden is zijn deel en loerende vijanden omringen hem, en hebben het op zijn verderf gemunt. En de ervaring des dichters is, in meerdere of in mindere mate, ook het deel van al Gods kinderen in het midden der wereld....

Uit een puur aardsch en wereldsch oogpunt zijn degenen, die den Heere vreezen, de ellendigste van alle menschen!

En God zou zich schamen hunlieder God genaamd te worden....

Doch neen!....

Hij schaamt zich hunner niet, ook niet in hun ellende, armoede en kommer; ook niet als de wereld hen haat, vervolgt, over hen triumfeert....

Want Hij heeft hun een stad bereid!

Een heerlijk goed....

Straks verlost Hij hen uit het lijden dezès tegenwoordigen tijds, verbrekend hun aardsche huis dezès tabernakels, om ze een plaats te geven in het huis in den hemel, niet met handen gemaakt, eeuwig....

En in den grooten dag van onzen Heere Jezus Christus maakt Hij alle dingen nieuw en zal Hij voor het oog van allen hun het heerlijke zoolang verborgene en weggelegde goed, schenken....

In 't eeuwige koninkrijk....

Waar 't altijd licht zal zijn....

Volkomen licht!

Daarom zijn degenen, die den Heere vreezen, ook als ze de geheele wereld moeten verliezen, ook te midden van hun lijden, toch niet de ellendigste van alle menschen.

Immers ze vertrouwen op den Heere, Dien ze vreezen. Ze zijn in dat vertrouwen verzekerd, dat Hij hun straks het weggelegde goed ook zal schenken. Ze zijn in hope zalig. Daarom vertragen ze niet, ook al wordt de uitwendige mensch verdorven van dag tot dag, zoo slechts de inwendige vernieuwd mag worden. Ze strijden den goeden strijd, vertrouwend op den Heere, Die hen hier leidt door Zijnen Raad, om hen daarna op te nemen in Zijne heerlijkheid. Al worstelend klimmen ze op naar Sion's top en in het worstelend klimmen, in lijden en strijden, in bangheid en vreeze, te midden van benauwdheid en gevaar, kunnen ze toch welgemoed zijn.

De stem der blijde hope zingt in hun hart; en 't licht der hemelstad glinstert reeds in hun oogen....

Medepelgrim grijpt moed!

Zit aan de zijde van den weg niet droef te staren op de schatten, die vergaan, en die u om 's Heeren wil moeten ontvallen.

Kom, de tent weer opgerold!

De pelgrimsstaf weer in de hand!

De reis weer voortgezet!

't Lied weer gewillig en biddend op de lippen:

"Ik ben, o Heer, een vreemd'ling hier beneên;

Laat Uw gena op reis mij niet ontbreken."

Immers, ge moogt het ook triumfeerend met den dichter uitjubelen:

"Wij steken 't hoofd omhoog en zullen d' eerkroon dragen, Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen."

Weldra is de reis volbracht....

Dan erfgenaam van alles!

Eeuwig bezitter van 't weggelegde goed!

O, hoe groot!

Halleluja!

H. H.

DE HEERE ZAL HET ZIEN EN ZOEKEN!

— II Kron. 24:22b —

En Hij zeide tot mij: Menschenkind, dezen zijn de mannen die ongerechtigheid bedenken, en die kwaden raad raden in deze stad; die zeggen: men moet geene huizen nabij bouwen: deze stad zou de pot en wij het vleesch zijn. Daarom — protesteer tegen hen, protesteer, o menschenkind!

—Ezech. 11:2-4.

Hoe heeft men U, o Heere en Koning Uwer Kerk! beroofd van Macht en Eere, — U! GOD! Wiens Naam is: "STERK"! Hoe dorst — gansch-zeer-eendrachtig — een "Hooggeleerd" complot verwaand en eigenmachtig zich stellen tegen GOD....!!

Hoe heeft men trouwe Mannen, die strijden voor Uw Recht, uit 't Godd'lijk Ambt verbannen, — door U hen opgelegd....! Hoe zijn "Protest" en "Brieven" door hen te-kwader-uur' naar eigen snood-believen verwezen "naar het vuur....!!"

Zoudt Gij, o God! niet weten van 't onrecht, dus gepleegd? — en is die schaar' vergeten "dat G' ieders werk eens weegt....? Zult Gij, o Heer! 't niet zoeken? doorziet UW Vlamdend Oog niet meer de duist're hoeken der harten, van Omhoog....?!

Gij — nooit des Weldoens moede, aan 't volk, U toe-

gewijd — hebt G' Uwe Geeseloede verbroken voor den tijd? Zult Gij, o God! niet Wreken den gruwel, dus bestaan, en sluit G' Uw oog, voor 't breken van Recht en Wet voortaan....?!

Doch neen! Gij zijt Lankmoedig — ook in Uw Wraak, o God! Al Vonnist Gij niet spoedig die met Uw Vrijmacht spot —: Gij, Die de heem'len welfde; Wiens Oog 't Heelal doorziet, blijft eeuwiglijk DEZELFDE! GIJ slaapt of sluimert niet! —

We' onthouden ons van 't oordeel, welwetend': dat dit kwaad ons dienen moet tot Voordeel, naar Uwen Eeuw'gen RAAD! — Dies leggen w' onze grieven in Uwe Hand, o Heer'! — tot GIJ, naar UW BELIEVEN, zult Opstaan voor Uw Eer'!

B. A. HENDRIKSEN.

WRATH REVEALED FROM HEAVEN

Romans 1:18 ff.

Is it true that since the covenant was established with Noah, God revealed Himself as One Who stood in relation of friendship, at least with regard to the things of this present time, to the wicked world as such, even outside of Christ Jesus? Upon this question we have tried to throw the light that radiates from the Word of God. And we discovered that to Asaph it was the solution of a painful and harassing problem, when he entered into the sanctuary of God, learned to view all things in the light of the end, and understood that his God was good to Israel only, namely, to such as are of a clean heart, and that the apparent prosperity of the wicked is nothing but a means to their destruction and thus intended by God. We noticed that the author of Ps. 92 expressed the same thought. He instructed the people of God to sing of the deep thoughts and wonderful ways of the Most High on the Sabbath day, particularly of the wisdom of Jehovah as it becomes manifest in the temporal prosperity of the godless in order that they may be destroyed forever. For light upon the same question Romans 1:18 ff. is no less significant. The passage has often been quoted in support of the theory of a common grace. Also the Synod of 1924 adduces the passage to prove its contention that God by a general operation of His Spirit restrains the progress of sin in the world. The argument is based upon the thrice repeated assertion in this passage that God "gave them up" and implies the false interpretation that "to give up" refers to a certain passive attitude of God with regard to the wicked and signifies approximately the same thing as "to let go." Thus understood the passage at least presupposes the notion that God formerly restrained these heathen peoples, but now removes His restraining hand from them and lets them go into the depth of iniquity which they seek and in which is their delight. We will not now enter into this interpretation to show its error. In passing we may do so, when we discuss the particular ideas in the passage. Our present purpose is to show that these verses throw

a very clear light upon the question, whether or no the Most High assumes an attitude of favor and grace over against the reprobate ungodly and actually lives on a basis of friendship with them. For the entire passage is devoted to the truth that not God's grace, but the wrath of God is revealed from heaven over all unrighteousness and ungodliness of men.

It must not escape our attention that in vs. 18 the apostle, Paul, introduces a reason for something he had asserted in the preceding verses. The passage begins with "for." "For the wrath of God is revealed from heaven against all ungodliness and unrighteousness of men, who hold the truth in unrighteousness," the apostle says. And the connection between this verse and the preceding verses is perfectly evident. The apostle had stated in vs. 16, that he was not ashamed of the gospel of Jesus Christ. He was separated unto the gospel of Christ. That gospel he was to preach. Such was his apostolic commission from the Lord. He was to carry that gospel into all the world. He must needs preach that gospel to Jew and Greek, to the wise and to the unwise, to rich and poor, to the mighty as well as to the weak of this world. In the midst of the wise of Greece and before the mighty men of Rome he was to bear testimony to the gospel of the cross. Not only to the lower classes of people and in slums he was to preach that gospel, but also on the boulevards and in the schools and palaces of the great of the world. And he was not ashamed of that gospel. For this assertion he gives his reasons. The positive reason he had already stated in vs. 17. It consisted in this, that the gospel he preached came with a glorious message. The righteousness of God, the righteousness which was of God, conceived by Him, prepared by Him, and granted by Him was revealed. It is a righteousness, not of works but of mere grace. The very contents of the gospel of Jesus Christ, therefore, constituted the positive reason for the apostle's assertion that he was not ashamed of it. But there was more. If the case were thus, that the world, in the midst of which the apostle was commissioned to preach that gospel had no need whatever of that righteousness by grace which the apostle proclaimed, he might still have reason to feel ashamed, if not of the gospel as such, yet of his calling to proclaim it. Was this, however, the case? Was there in the world no need of this righteousness of God? Was there no occasion in the world to preach a righteousness by faith without the works of man? Had the world proven that it was well able to accomplish its own righteousness and to make itself an object of divine favor? Far from it, the apostle says. The world is not righteous but unrighteous, it was morally and spiritually bankrupt at the time when the apostle was commissioned to preach the gospel. Far from having been the object of God's friendship and favor it was very evident that it was the object of His wrath and terrible displeasure. Not the grace of God but the wrath of the Most High is revealed from heaven over all ungodliness and unrighteousness of men. And this was an added reason why the

apostle was not ashamed to preach the gospel of Jesus Christ in the world.

The apostle in this passage is speaking of the wrath of God as it is revealed from heaven over man's unrighteousness and, therefore, in this present time. God's wrath is the reaction of His holiness, operative and manifested in punitive justice. God is a light and there is no darkness in Him. The only attitude He can possibly assume over against all darkness is that He reacts upon it in wrath and terrible anger. He is a consuming fire. God's wrath, therefore, is constant and unchangeable as His very Being. In man's life wrath may reveal itself in flashes of anger. It is spasmodic and changeable. Man's wrath subsides frequently in proportion to the fierceness with which it burns. Not so with the Most High. In Him wrath is constant. It burns as long as unrighteousness and sin exist. This wrath of God, the apostle states, is revealed from heaven. He does not refer to any special revelation by which God declared to man that He was filled with wrath over man's unrighteousness, but He is thinking of something that takes place in the world, in this present time, thru which it is plainly evident that the wrath of God burns over all ungodliness of men. The effects of this wrath are God's judgments. And the judgments of God are plainly visible to all who will see. It is revealed in the organic development of sin. It is manifested in the fact that sin produces sin, that unrighteousness gives birth to deeper folly and degradation, that darkness bears deeper corruption and finally death. God is in heaven and He looks down upon all mankind. From heaven He operates and, therefore, from heaven He reveals His wrath. In a word in the history of the sinful race and in the moral and spiritual condition of the then existing world, the apostle means to say, it is very plainly evident that the wrath of God has been operative from heaven upon all ungodliness and unrighteousness of men. Man is ungodly and he reveals that he is such in all his deeds. There is no fear of God before his eyes and God is not in all his thoughts. There is no faith, no love, no trust, no fear, no thankful reverence of His holy Name in his mind and heart. He does neither adore nor serve Him. He is, therefore, also unrighteous. He opposes at all times the law of God. He sins. He commits unrighteousness in his thoughts and desires, with his eyes and ears and in all his talk. He is a transgressor of the law at all times. He does so deliberately and wickedly. For he does so in opposition to the truth as he possesses it. He deliberately holds the truth under in unrighteousness. It is not thus, that he does not possess any truth whatsoever. Sin, unrighteousness is not a matter of ignorance, no more than knowledge is virtue. For God reveals the truth concerning Himself round about us in the works of His hand. It is evident even from nature that God must be adored and glorified. But the natural man is wicked. It is a spiritual-moral question. He does not love the truth but hate it. He is ungodly and unrighteous. Hence, with all that is in him he opposes the truth. He prevents it from

reaching its purpose as far as he is concerned. He subdues it, holds it under, fights against it, does wickedly and unrighteously. Living in the sphere of unrighteousness as his proper element, he stands in opposition to the truth and chokes its testimony.

That such is actually the state of the natural man, that his condition is not due to ignorance and lack of light in the natural sense of the word, but that his wickedness is a spiritual, ethical matter, the apostle continues to show in the following verses: What is known of God, or what may be known of Him, is manifest in them. As is evident from the entire passage the apostle is thinking not of all that may be known of God, but of those attributes that thru the medium of nature, of the works of creation and history, even the natural man is capable of discerning. And he emphasizes that these attributes of God are manifest *in* them. They are not merely written before their eyes in the works of the Almighty, but the knowledge of God is conveyed to their very consciousness. God hath shewed it unto them. In themselves the things of God are invisible. For not only is God a Spirit, but He is also infinite in all His perfections. If He is to be known, He must shew Himself in such a manner, speak of Himself in such language, that the creature, who is so made by Him that he is adapted to this knowledge, can understand the language. Revelation naturally requires that the Invisible and Infinite makes Himself known in creaturely forms and symbols. This God has done, so the apostle asserts from the creation of the world on in the things that are made. In these His invisible things are clearly seen and that in such a manner that they are understood thru the media of created things. The things that are made are instrumental in the revelation of the invisible things of God. They speak. They utter knowledge. For the heavens declare the glory of God and the firmament sheweth His handiwork. Not, of course, as if the full significance of this speech could possibly be understood by the natural man without the revelation of God's Word. Far more knowledge there is in the language of the heavens than the heathen could ever grasp. But the fact remains that even the heathen hears this language of the Most High and that to a certain extent day unto day uttereth knowledge also to him. He certainly possesses sufficient light to prove the apostle's statement, that he holds the truth under in unrighteousness. For also to him the things that are made convey the knowledge of God's eternal power and Godhead. Creation speaks of God as the Infinite in power, witnesses of Him as being God over all, and therefore as the One that is to be feared and thanked and adored. And in a natural way man sees this. For the things are clearly seen; they are understood by the things that are made; God causes them to be manifest in him. Man's mind is adapted to read this language of God's works. Even sin did not altogether deprive him of this power. Mentally he is able to contemplate the invisible things of God as shining thru the things that are made. If he sins it is not due to total natural darkness. Still more. Had he

lost this natural light completely, so that in no sense any testimony of God could penetrate into his consciousness, he would in the full sense of the word not be able to sin, to assume an attitude of ungodliness and unrighteousness over against the living God. But now it is different. What is known of God is manifest also in his consciousness. He knows God as the One that must be served and feared and glorified.

We must not overlook the fact that this revelation of God in the works of His hands was so designed for God's purpose. In our version this purpose is not very clearly expressed, when it renders the original phrase by the words: "So that they are without excuse." It merely expresses result. And many commentators are afraid to read anything more in the phrase. The meaning then is simply, that as a result of this natural light and revelation, no man can plead innocence on the basis of ignorance. And this is perfectly true. But it is not the whole truth. There is in these words not only an expression of simply result, but also of design, purpose on the part of God. The Holland version renders the phrase more correctly: "Opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn." There is no denying of the fact, that the apostle intended to express here God's design in revealing Himself even to the wicked. Certainly it is He that somehow also designed the vessels of wrath unto destruction. The fact of sin has its place in God's counsel as well as the fact of salvation and grace. But He willed that no creature should answer against Him. Sin must become manifest as sin, not merely as ignorance. And, therefore, He must become manifest even to the mind of the wicked. Such is God's design, His purpose, according to His determinate counsel. The motive of His revelation in nature to those that are lost is not grace, still less is it the purpose to lead thru this revelation to a saving knowledge of God. But the motive is holiness and righteousness. The purpose is to show the true character of sin. It is not ignorance, but ungodliness even in the heathen world.

Such being the case, God witnessing of Himself concerning His eternal power and Godhead and even the natural man with his natural light being able to discern this revelation, so that God manifests Himself even in the consciousness of men, the question arises: how, then, must it be explained that the heathen world is religiously to degraded and groping in the darkness of idolatry. For it could not be denied that even the world in which Paul was commissioned to preach the gospel was bound in chains of the most foolish idolatry. Looking about himself in the proud world of Greek wisdom and Roman grandeur and power, the apostle beheld how people bowed down to worship man and beast and creeping things. Here he beheld how one kneeled in adoration before ox and frog; there one would worship a serpent and expect his salvation from it. Certainly, the apostle means to say, all this is sin, provoking the Most High to terrible anger. But it is also more than sin. It is folly. It is deepest degradation. Man, made after the image of God, a little

lower than the angels, with dominion over all things, bowing before and worshipping all the lower creation! The question arises: how did he arrive in that depth of debasement and folly? Surely, even the natural man, departed from the living God did not commence his godless course in that abyss of folly. Cain still knew God. He understood very well, that an ox could not be his God. He would not debase himself by calling upon frogs and snakes for help and salvation. How, then, must it be explained that in the highly extolled Greek and Roman world of heathendom, men were committing these follies? The apostle explains. He informs us in vs. 21, that men, when they knew God, glorified Him not as God, neither were thankful. God revealed His glory and power. Man was in duty bound to extol the glory of that God. Such was his calling. It was incumbent upon him to know the Name of the living God and beholding its glory to sing its praise. And not only this. For God is not only glorious in Himself, so that all praise and honor belong to Him alone. But the creature also receives all good things from Him. He is the Fount of good and of all blessings. It, therefore, is becoming to man, who knows Him, that he shall bow in grateful acknowledgment before, that God and thank Him for all His goodness. But in both these respects the sinner failed. He refused to glorify Him as God and failed to be thankful. But thus the wrath of God was provoked. God will not be mocked at. He cannot allow His glory to be trampled under foot. For He is God. He was filled with wrath over this sinful attitude of man. And He made man vain. For when the apostle says in vs. 21 that they became vain in their imaginations and that their foolish hearts were darkened, the meaning is: that they were made vain and that their foolish hearts were made dark thru the operation of God's wrath and punitive justice upon them. Men had their imaginations, their deliberations and considerations, their inward operations of mind and heart. These were such, that they wickedly and wantonly refused to acknowledge the Most High and to show gratitude to Him. They godlessly rebelled against Him. Such was the beginning. And the first punishment upon their sinful consideration was, that God made them foolish. Walking in spiritual darkness and minding the things of the flesh which is enmity against God, the Lord sent darkness to them and foolishness, so that even from a natural point of view their imaginations became vain. Sin brings deeper folly, unrighteousness is the fruitful source of deeper corruption and degradation. And all this as a result of God's wrath operating in the world from heaven, inflicting inevitable punishment upon them that set themselves against Him.

Thus the heathen world plunged into all the follies of their idolatry. They professed themselves to be wise. But their pretended wisdom was spiritual foolishness and the Lord turned it into folly even as far as its natural manifestation was concerned. In their wicked deliberations they chose and formed their own gods. Not heeding the truth, being witnessed to them thru the things

that are made, concerning the glory of an imperishable and incorruptible God, revealing His eternal power and godhead round about them in the works of His hands, they presently realized their own conceptions of God. It was then that their foolishness became apparent. For they represented the Most High under the images of perishable man, corruptible beast, creeping thing and winged fowl. This, surely, was a further encroachment upon the majesty of an ever living and infinite God, but it was also foolishness. Man, formed after God's image, made to be king under the Most High and to have dominion over all things, now was found kneeling before and trusting in, expecting all his help and salvation from the creature that was perishable like himself and over which he had been destined to reign! Sin had developed. Under the influence of the internal factor of man's own ungodliness and the external factor of the wrath of God revealed in punitive justice from heaven, man had been cast into the dark folly and miserable vanity of idolatry. God maintained Himself over against sinful man. And the self-willed wisdom of the world was proven to be foolishness.

This wrath of God, we must remember, had been operative from heaven all thru the old dispensation, as long as men had refused to glorify and be thankful to the living God. It had been revealed before the flood. It had inflicted its punishment after the deluge as well. And all this does not speak well for the notion of a covenant of friendship on the part of that same God with those very men, reprobate and ungodly, whom in wrath He pressed away from Himself into the darkness of idolatrous foolishness.

H. H.

GOD'S COUNSEL AND PRAYER

The classis of Grand Rapids West, having deposed Rev. H. Danhof and me, appointed a committee to confer with my three elders. An attempt was to be made to persuade these men to remain with the church. The meeting was held and prolonged far into the night, yea, until two o'clock the following morning. Members of that committee were: the Revs. Y. P. De Jong, P. Hoekstra and G. Hoeksema. O how these men did plead with my elders to submit to classis. It was said of me, that I had departed from the truth. The accusation repeated time and again was, that I, as well as my three elders and all of us, for that matter, were too much in the counsel of God. You must get out of the counsel of God, they said. Such was the advice of the committee, especially of one Y. P. De Jong.

I wish to explain, in a short series of articles, that this counsel of the committee is thoroughly pagan. In this essay we wish to apply ourselves to the counsel of God as it is related to prayer.

Said Jesus to his disciples: "But when ye pray, use not vain repetitions, as the heathen do: for they think that they shall be heard for their much speaking. Be

not ye therefore like unto them: for your Father knoweth what things ye have need of, before ye ask Him" (Matt. 6:7,8).

Jesus informs us, that the heathen and the hypocrites pray. The prophet Isaiah speaks of wicked Jews with bloody hands who pray. The ungodly pray, therefore. And it is the view of the exponents of the theory of common grace, that the prayer of the ungodly is the product of common grace. That prayer, then, is out of God. It is due to the sanctifying influence of the spirit of God. Such is their view. Let me say that he who maintains that the prayer of the man with bloody hands is out of God — such a one I say is greatly discrediting the Almighty. God Himself repudiates these prayers. He said by the mouth of the prophet: "And when ye spread forth your hands I will hide mine eyes from you: Yea, when ye make many prayers, I will not hear: your hands are full of blood" (Isaiah 1:15).

These prayers of the ungodly, when analyzed, turn out to be wicked petitions. When the heathen prays, he prays long. He repeats much. He does so thinking he will be heard for his much speaking. That is to say, the pagan labors under the illusion that he must persuade God to choose or determine to hear and to give succor.

This petitioner has a wrong conception of God. The God to whom he opens his mouth, is not omniscience, nor does He act according to a fixed plan. He is not a God who long ago, in the silent eternity, made up His mind to pity those who fear Him and then hearken to their cries. God, according to the pagan, is undecided before the petitioner opens his mouth. It is during or after the prayer is sent up, that He makes up His mind what to do. Hence, the Almightiness does not know His mind. It is man that shapes His, God's, plans, and what He will do from moment to moment is determined by the influence which man may be able to exert upon him.

Further, the pagan's view of God leaves no room for God's infinite love enveloping those foreknown by Him. If God, by much speaking, must be urged to come to the aid of those who cry out to Him, it cannot be that He loves and pitieth those who fear Him. Would my child, in danger, need to urge me by much pleading to come to its rescue? Must they persuade me to provide for that child of mine. How repulsive the very idea.

Each time the pagan prays he insults God. His prayer is a denial of God's virtues.

Christ assures His disciples that their Father knoweth what things they have need of, before they ask Him. These words of our Savior imply a denunciation of the prayer of the pagan. God knoweth the needs of His children before they make known unto Him their needs. Hence, God's knowledge is foreknowledge, prescience. Now, Christ did not mean to say that the Father knows the needs of His children before they ask, because He observes their needs, before these children themselves are aware of them. God observes all things, yet He does not learn to know things by observing them. This is true of man only. Things are known by the Omniscient

One before they exist. Such are the plain teachings of God's word. Said the Lord by the mouth of the prophet: "Remember the former things of old: for I am God and none else; God and none like me. Declaring the end from the beginning, and from ancient times the things that are not yet done, saying, My counsel shall stand, and I will do all my pleasure: Calling a ravenous bird from the east, the man that executeth my counsel from a far country, yea, I have spoken it, I will also bring it to pass; I have purposed it, I will also do it" (Isaiah 46:9-11). And then these words: "Thou knowest my downsitting and mine uprising, thou understandest my thoughts afar off" (Ps. 139:2).

God knows things before they exist. It is the heathen who maintain the contrary. It is their view, let me repeat, that God, as to His knowledge, is dependent upon things created. This, by the way, is the idea of the doctrine of the free will of man, a doctrine sponsored by the Pelagians, Arminians and the exponents of the theory of common grace.

However, the mere statement that God knows things before they exist, is not sufficient. To this should be added, that God's will is the efficient cause of things creatural, and the necessity of the things not out of God but out of the world. This must be maintained in order to effectively silence the heathen. And Scripture abundantly asserts that such is the case. Says the apostle: "In whom also we have obtained an inheritance, being predestinated according to the purpose of *Him who worketh all things after the counsel of His own will*" (Eph. 1:11). And this: "And the Lord said unto Moses: When thou goest to return into Egypt, see that thou do all those wonders before Pharaoh, which I have put in thine hand: *but I will harden his heart, that he shall not let the people go*" (Exod. 4:21). And then this Scripture: "And again the anger of the Lord was kindled against Israel, and *He moved David against them to say, Go number Israel and Judah*" (Ex. 24:1).

Now God, as to His knowledge, can in no wise be dependent on things other than Himself if His intelligent will is the efficient cause and necessity of all things outside of Him. It is also the plain teachings of Scripture, that God, as to His conduct, is controlled by a plan or counsel which is at once eternal. "Who (God) worketh all things *after the counsel of His own will*" (Eph. 1:11). And this too: "*Him (Christ) being delivered by the determinate counsel and foreknowledge of God, ye have taken, and by wicked hands have crucified and slain*" (Acts 11:22).

That God is controlled by a plan does not mean that He is subordinate to some other. For that plan is His. Its elements are out of Him and He is the counselor. That God is working according to His determinate counsel and foreknowledge means that He is being controlled by Himself.

It is very plain what Jesus meant when He said that our Father knows what things we need before we ask. It means, that God determined my needs, that He de-

termined that I should pray. It means, finally, that He determined to answer my prayer. These things were decided in eternity. And it is God's almighty will which worketh these things and this means that the eternal deliberation of God, in respect to me, are being realized. It is plain, that my needs and my prayer, together with its answer, are integral parts of the magnificent counsel of love of my great and merciful God and Father.

We also see, now, why it is altogether impossible for me to move God, by my prayer, to decide to hear me. This cannot be done. And that for the very simple reason, that God decided to do so even in eternity, and that God's will is the efficient cause of my prayer, that is to say God worketh prayer in me. The counsel of God also implies that when His children have made known their needs unto Him, He, God, is none the wiser. It is precisely the heathen who maintains the contrary. And, therefore, his prayer is a vain repetition of words. The prayer of God's child may, therefore, never be regarded as the *efficient cause* of the answer. The term *efficient cause* must be explained. The efficient cause is the cause which produces. It is the cause which is responsible for the existence of a thing. It is the cause which makes a thing to be what it is; the cause, therefore, which is the source, fountain and origin of a thing. Now then, not the prayer, but the eternal counsel and the almighty will of God is the fountain, the origin, the producer of the answer to the prayer and of the prayer itself.

The fact, that the answer to prayer is a fixed matter does not mean, that the prayer and its answer are unrelated. The Scripture plainly asserts that the two are related. Christ says this: "Ask and it shall be given you; seek and ye shall find; knock and it shall be opened unto you: For every one that asketh receiveth; and he that seeketh findeth; and to him that knocketh it shall be opened. Or, what man is there of you, whom if his son ask bread will he give him a stone? Or, if he ask a fish, will he give him a serpent? If ye then, being evil, know how to give good gifts unto your children, how much more shall your Father, which is in heaven, give good things to them that ask Him" (Matt. 7:7-11). And shall not God, asks Jesus, avenge His own elect, which cry day and night unto Him, though He bear long with them? I tell you, He will avenge them speedily. Said the Lord by the mouth of the prophet: "Open thy mouth wide and I will fill it" (Ps. 81:10).

These passages make plain, that there is a connection between the prayer and its answer. God hears and answers prayer. He who asks receives. He who refuses to ask will not receive. He that seeketh findeth. He who fails to seek will not find. Hence, prayer and its answer are connected. And that connection is real, so real, that he who fails to ask will not receive. The most important factor in prayer is, that the prayer, as well as its answer, are works of God. And God, who worketh the one as well as the other, wills that these two go together.

The question is often asked: "If all things are fixed and if the one who prays is unable to affect by prayer a change in God's plans, why should we pray?" This objection is raised by him whose conception of God is that of the heathen. The critic has already been answered. God, so he imagines, is an unstable being, with no mind of His own. Man, by means of much speaking, can persuade Him to do things which He planned not to do. What God will do, God nor no one else really knows. The critic has no eye for the fact, that if it were not for God's counsel of love, there would be neither prayer nor answer. If God were what the heathen think Him to be, the race would soon be extinct.

We see at once the vanity of the above objection when we attend to the mandate: "Open your mouth wide and I will fill it." This command of God is at once a statement of the nature and purpose of prayer. Prayer means, that the mouth is open. It is an indication of the fact, that the heart of stone was replaced by a heart of flesh. This heart of flesh is open and is thirsting and hungering after righteousness. We are all agreed that only he, who is hungry and thirsty, will take food. The most delicious food is loathsome to a full man. An infant that has enough will close its mouth tight. It will not be fed.

The self-sufficient sinner wills to keep his mouth closed. He is full. The bounties of God's grace are most loathsome to him. Now it is not God's way to force food into the spiritual organism of that sinner, who will not be fed. God fills those who have their mouth open. The man with the open mouth is the man who prays. And only the children of God really pray. The open mouth is the property of him born of God. That mouth must be opened, and that is God's work. However, He does not compel the sinner to open that mouth of his against His will. It is God, says the apostle, who worketh in you both to will and to do of His good pleasure. The sinner willingly opens his mouth. But this act which the sinner performs is God's work in him.

God gives grace to the humble. The praying man is the humble man. He is one with a contrite and broken heart, a child is he in the kingdom of heaven. With such, and with such only, God dwells.

Prayer, it is plain, has a real meaning. The praying man is not one who thinks he is increasing God's knowledge, nor is he one who is attempting to make the unwilling God willing, neither would he persuade God to change His plans. The praying man is one who realizes that he lies in the midst of death. That he prays means, that he is seeking his life outside of himself in Christ. It is natural for the babe to unburden its heart to the mother. It does so spontaneously. Even so the child of God. With him prayer is a necessity. He seeks God for the same reason that any one will seek those whom he loves. I repeat, prayer has a real meaning.

It appears, does it not, that the doctrine of the eternal counsel of God has great value for the praying children of God. Because I believe in the eternal counsel and almighty will of God, I pray. God's counsel and His

almighty will are responsible for it, that I pray at all. The very act of praying is at once a guarantee, that he who prays is greatly beloved by the Father. For prayer is the light and life radiated by the child of God in virtue of the fact, that God dwells in him. Those in whom God dwells, are foreknown and loved by Him. Again, the eternal counsel of love means, that God knows my needs without me telling Him about them. God, I repeat, is not any the wiser when I finish praying. And God's children are exceedingly glad that such is the case. I am glad that God's knowledge of my needs are not dependent on my prayer. That would be sad, indeed. For my knowledge of self and of my needs is very limited. As a result, God would be knowing me only to a very limited degree. In that case I would be very apt to perish. For God helps me to the extent that He knows my needs.

Further, the knowledge that God is determined to help His children long before they open their mouth unto Him, is a source of great comfort to the people of God. The Father loves His children deeply and tenderly and loving them He yearns to hear and to help. They need not make Him willing. It is possible for an earthy father to fail his children. The heavenly Father never. His love is eternal, unchangeable and abiding.

Finally, I rejoice greatly that I need not induce God, by means of my prayer to hear and to help me. That would be tragic, indeed. That would mean, that God's love for his children is incited by prayer. Such is not the case. He Himself is the efficient cause, the source and origin of that love. His people He loves because He wills. Therefore that love is eternal.

It is plain, that the counsel of God gives value to prayer. Deny the counsel and your prayer is vain. We were advised to do this very thing by such men as Y. P. De Jong, P. Hoekstra and G. Hoeksema. They told us to get out of the counsel. To do so is equal to denying it.

There are only two kinds of prayers. There is the prayer of the heathen and the prayer of the Christian. When the heathen prays, he is actually out of the counsel of God as to his consciousness. Therefore, he prays as he does. And his prayer, for that very reason is obnoxious to God. The child of God is in the counsel as to his consciousness when he prays. Therefore, he prays as he does. And his prayer is Christian. They bade us to pray as the pagan prays and because we refused to do so, we were told that we had to go.

G. M. O.

SOPHISME

Sie, wat een slim bedrijf! de slager streelt het vercken,
Opdat het sijn bedrog niet eens en soude mercken:

Hij troetelt (soo het schijnt) het beest van desen kant,
Maar siet! een stale bijl is in sijn ander hant;
Noyt is er slimmer streek in al het lant gevonden
Dan die, met schijn van gunst, van buytèn is bewonden,
Want die een vrient betrouwt, en niet dan vrientschap
wieght!"

VAN PREDIKANTS-ZORGEN EN KWALEN

Die wort ter neer gevelt eer hij het eens bedacht.
O mijt u, lieve! mijt van die geslepen gasten
Die strelen (soo het schijnt) en nae de bijle tasten;
"Geen mensch die ligter valt, en die men eer bedrieght,
"Dan die met soeten schijn wort in den slaep ge-
weight!" —Cats.

"WEE U, WANNEER AL DE MENSCHEN WEL VAN U SPREKEN!"

— Luk. 6:26a —

"Zalig zijt gij, wanneer u de menschen haten, en wanneer zij u afscheiden, en smaden, en uw naam als kwaad verwerpen, om des Zoons des menschen will!" — Luk. 6:22.

"Wee u, wanneer al de menschen u prijzen";

— "Wel van u spreken," — heeft Jezus gezegd;
(Luk. 6:26a)

Daarin toch hebt gij de klaarste bewijzen

Dat nog uw hart aan de wereld zich hecht!

Tracht toch niet steeds, voor u-zelf te verhelen

Dat gij niet "knecht van twee Heeren" kunt zijn;
(Matth. 6:24)

— Dat gij uw hart niet in tweeën kunt deelen:

Deels wel gereinigd, doch deels nog onrein....!
(Matth. 5:8)

"Alles voor Jezus! — uw hart en uw zinnen!

Alles: uw leven; uw tijd en uw goed!"

Als ik aldus niet gezind ben daarbinnen,

Heb ik geen deel aan Zijn reinigend Bloed!

Toch wanen velen, het dus wel te stellen:

Vormelijk "vroom" zijn, en innerlijk boos,

— Zonder zich ooit met "Het Einde" te kwellen!

— Jezus nochtans heet dat doen "goddeloos"!

"Gij zijt" — sprak Jezus tot Joodsche Rabbinen —

"Den witgepleisterden graven gelijk!" —

(Matth. 23:27)

Uitwendig vroom, doch inwendig — onreinen!

"Wee u!" — "Gij kunt Mijn Discipel niet zijn!"

(Luk. 14:26, 27, 33)

Hoort g' u nog gaarne door allen geprezen?

Vleit het uw trots, als de vijand van God

"Wel van u sprekst"? — dan toch staat u te vreezen

Dat u de RECHTER in 't Oordeel bespot....!

(Spr. 1:20-32; Job 27:9; Jes. 66:4)

Doch — "Zalig zijt g' als de menschen u haten;

Afscheiden; smaden, verwerpen als kwaad!"

(Luk. 6:22)

't Is u bewijs (schoon van allen verlaten)

Dat u uw God niet verwerpt, noch verlaat!

Gij evenwel: doe hen wel, die u haten!

(Matth. 5:44b; Luk. 6:27b)

Doe geen vergelding met kwaad, voor hun kwaad!

Bidt voor uw vijand! — Licht mocht het hem baten,

Als gij hem mint door uw nobele daad!

Dank God voor 't voorrecht dat allen u smaden;

Schelden; uw naam zelfs verwerpen als kwaad!

Bidt voor dezulken en toon hen door daden

Dat gij den vijand (uw vijand) niet haat! —

B. A. HENDRIKSEN.

In "The Banner" van 30 Juli, l.l., schreef Dr. H. Beets een merkwaardig hoofdartikel, dat we niet kunnen nalaten voor de aandacht van onze lezers te brengen met een woord van welmeenende critiek onzerzijds als bijvoegsel. Het artikel, waarop we doelen, is een resumé van een speech, die zijn eerwaarde gehouden heeft voor eene vergadering van de Alumni vereeniging van Calvin College en de Theologische School. De schrijver deelt ons mede, dat zijn speech heel wat belangstelling had opgewekt en dat het door de hoorders was opgemerkt, dat het niet zonder nut zou kunnen zijn, als de inhoud er van ook voor de aandacht van ons volk zou worden gebracht. In het onderwerp van genoemde speech en "editorial" was de vraag naar de oorzaken van en de beste remedien voor de vele "break-downs" onder onze predikanten.

In een inleiding op zijn onderwerp filisofeert zijn eerwaarde over ziekten en kwalen in het algemeen. Hij merkt op, dat ziekte natuurlijk behoort tot de ellenden, die wij uit het Paradijs hebben overgeërfd. Daarbij komt dan nog, volgens Dr. Beets, dat er ook kwalen zijn, die over ons komen om bepaalde zonden onzer voorouders. Maar, zoo gaat de doctor voort, wij mogen ook niet vergeten, dat in vele gevallen ziekte 't onvermijdelijk gevolg is van een overtreding van de wetten der natuur onzerzijds. En dan komen we voor het feit te staan, dat zulke kwalen en zwakheden dikwijls kunnen worden voorkomen. En daarop te wijzen in betrekking tot ziekten en kwalen onder de predikanten is des schrijvers doel.

Schrijver wijst er op, dat het sterftecijfer onder de predikanten en het aantal dergenen, die om verschillende redenen genoodzaakt werden hun emeritaat aan te vragen, in de laatste jaren aanmerkelijk hooger is, dan vroeger. En hij stelt zich voor de vraag, hoe dit feit te verklaren is. De schrijver ontdekte de volgende oorzaken.

1) In de eerste plaats zijn vele predikanten vóór hun tijd af, omdat ze veel te zware zorgen hebben en gebukt gaan door groote bezorgdheid. Het ambt van de Bediening des Woords is een moeilijk ambt. Een predikant draagt den last van zijn verantwoordelijkheid voor vele zielen op zijn gemoed en hij gaat er onder gebukt. Dan zijn er dikwijls toestanden in de gemeente, die hem zorg baren. Leelijke, ongeteekende brieven worden hem toegezonden. Ook zijn er dikwijls geldzorgen in de pastorie en bijzondere huishoudelijke zorgen. Dan is er ook nog de zorg, verwekt door ontevredenheid met de plaats, waar de Heere ons heeft geplaatst, enz.

2) In de tweede plaats heeft een predikant gewoonlijk veel te veel werk. Drie keer op een 'Zondag preeken; allerlei vergaderingen; moeilijke catechisaties; nooit eens een dag af; druk bezoek aan de pastorie; veel praten, vooral des Zondagsavonds, tot laat in den nacht, — dit alles draagt er toe bij om den predikant af te matten, zoodat hij vóór zijn tijd versleten is.

3) Een derde oorzaak is een onpraktische levenswijze van sommige predikanten. Ze zitten veel te veel over

hun boeken gebogen. Sommigen zitten veel te laat in den nacht nog te werken. Ook is het te vreezen, dat sommigen te veel rooken. Gebrek aan lichamelijke beweging en oefening mag hier ook niet worden vergeten.

4) Eindelijk vindt de geachte schrijver ook nog een oorzaak hierin, dat de vacantes der predikanten niet lang genoeg zijn en niet geregeld genoeg worden genoten.

Nadat Dr. Beets aldus de oorzaken had aangegeven, die hij meende te ontdekken, voor de vele zwakheden en het vroegtijdig uitgeput raken veler predikanten in de Christelijke Gereformeerde kerken geeft hij ook zijn raad ten beste en wijst hij op verschillende dingen, die in deze verkeerde toestanden verbetering kunnen brengen.

Allereerst heeft schrijver een woord van vermaan voor de predikanten zelf. Zij moeten zich meer in 't gebed begeven, hun weg op den Heere wentelen en op Hem vertrouwen, ook als ze in een kleinere gemeente geroepen werden en hun salaris niet overgroot is.

Doch Dr. Beets heeft ook meer raad van zeer praktischen aard.

In de eerste plaats moeten de menschen leeren, om hun leeraar zoo weinig mogelijk lastig te vallen met allerlei nietigheden en lastige dingetjes. En ook moeten de kerkeraden er voor zorgen, dat ze hun vergaderingen zoo kort mogelijk maken en ook andere vergaderingen voor hen leiden of laten leiden door leden der gemeente.

In de tweede plaats is het goed voor den leeraar, dat hij geregeld aan lichaamsoefening doet, dat hij niet nalaat veel te wandelen, vooral in onzen tijd, waarin men zich zoo gemakkelijk laat verleiden om even in de auto te stappen. Ook zou het zeer goed zijn als het Curatorium der School er voor zorgde, niet alleen dat de studenten behoorlijk aan gymnastiek deden, maar ook, dat ze zich zouden hebben te onderwerpen aan een jaarlijksch of tweejaarlijksch onderzoek door den geneesheer. Dit laatste zou ook zeer nuttig zijn voor predikanten en professoren.

Eindelijk zal het ook noodig zijn, dat de predikanten langere vacantes, zeg, minstens een maand per jaar hebben. En als dan de menschen de opmerking zouden maken: "Dat is alles goed en wel, maar als wij onzen leeraar vacantie geven, dan gaat hij toch elders preeken," dan geeft Dr. Beets nog tweeërlei gedachten ten beste. Allereerst verklapt hij het geheim, dat zulke predikanten in zulke gevallen geen nieuwe preeken maken, doch slechts een oud stokpaardje rijden. En ten tweeden antwoordt hij, dat door te prediken in hunne vacantes de arme predikanten gewoonlijk alleen in staat worden gesteld de extra rekeningen te betalen, die aan zulke vacantes zijn verbonden.

Tot zoover Dr. Beets.

En nu ons toevoegsel.

We behoeven er nu niet op te wijzen, dat Dr. Beets in gebreke gebleven is, ons een antwoord te geven op zijn vraag, waarmee hij begon. Immers, volgens zijn eerwaarde, zouden er thans veel meer "break-downs" onder de predikanten voorkomen dan in vroegere tijden. En op de vraag, hoe dit te verklaren of te verhelpen zou zijn, geeft Dr. Beets geen antwoord. Hadden mannen als Beuker, De Boer, Van Hoogen en anderen minder

zorgen, lasten, moeiten? Hadden ze lichtere taak dan de predikanten van onzen tijd? Hadden ze langere vacantes en grootere traktementen? Dr. Beets weet wel beter. Waarom werden ze dan toen niet op veertig- à vijftigjarigen leeftijd emeriti en waarom stond het sterftecijfer toen niet even hoog, indien ook niet hooger dan thans? Ge gevoelt, dat heel het argument van Dr. Beets op niets uitloopt. We willen nu eens aannemen, dat zijn opgave van de statistiek juist is, dat het sterftecijfer onder de predikanten thans hooger is dan voorheen en dat meerderen op jeugdigen leeftijd emeritaat aanvragen, dan blijft toch dat feit, dat Dr. Beets geen enkelen toestand heeft genoemd, bestaande onder de huidige predikanten, die ook vroeger niet bestond. Vroeger preekte men ook drie keer per Zondag, catechiseerden de predikanten ook. Ook studeerden ze tot laat in den nacht en daarbij rookten ze evenveel als thans. Van langere vacantes en grootere traktementen was natuurlijk geen sprake. De eerwaarde spreker bleef dus wel degelijk in gebrek ons een antwoord te geven op de vraag, waarmede hij begon.

Ook is het niet ons doel, wel een antwoord te zoeken op de vraag door Dr. Beets gesteld.

Doch we willen wel onze gedachten openbaren in betrekking tot de dingen door Dr. Beets opgesomd. Feitelijk toch komen al die dingen hierop neer: een predikant moet minder werk, langere vacantes en meer geld hebben.

En daarvan gelooven we nu met één woord, eenvoudig niets.

Het mag worden toegestemd, dat in sommige grootere gemeenten de predikanten tamelijk druk zijn, ofschoon ook dit nog lang niet zoo vreeselijk is, als men het wil doen voorkomen. Immers, in zulke gemeenten wordt niet zelden allerlei arbeid den predikant van de schouderen genomen. Doch in de eerste plaats zij opgemerkt, dat verreweg de meeste gemeenten niet groot maar klein zijn, niet weinige zoo klein, dat ze feitelijk geen arbeidsveld bieden voor een man met eenige arbeidskracht. En in de tweede plaats staat het mij altijd slecht aan en maakt het op mij een akeligen indruk, als een predikant, of iemand, die althans leeraar geweest is, zooals Dr. Beets klaagt over te zware lasten op de predikanten. Laat ons maar toestemmen, dat sommige predikanten het druk hebben. Ondergeteekende heeft wel eenig recht van meespreken, vooral ook nadat sommige van die drukke predikanten hem de kerk hebben uitgeworpen, iets waaraan ook Dr. Beets lang niet onschuldig is. Sommige, lang niet alle predikanten hebben het druk. Doch wat zou dat? In de eerste plaats heeft de predikant een, weliswaar zwaar verantwoordelijk, maar toch ook een zeer heerlijk werk, dat hij met dankbare blijdschap des harten mag verrichten. Hij werkt voor zijn hemelschen Koning, niet voor een aardschen werkgever. Hij mag strijden voor de zaak des levenden Gods. Zeker, hij mag oogenblikken hebben, waarin de strijd hem moeilijk wordt en de moed hem ontzinkt, oogenblikken waarover hij zich later moet schamen voor zijn God. Maar als het

goed staat tusschen zijn God en hem, dan is zijn hart vervult met blijdschap, dan is daarom ook zijn arbeid licht en al is hij dan ook werkelijk druk, dan komt er geen klacht over te zwaren arbeid over zijn lippen. Daarom spreek ik het dan ook vrijelijk uit, dat zulk een klaagtoon van een predikant over te drukken arbeid mij droef aandoet. Het maakt den indruk van geestelijke dorheid en matheid, die niet nalaten zal ook haar stempel te zetten op de gemeente.

Maar bovendien, waarom zou, ook uit aardsch oogpunt beschouwd, een predikant het niet druk hebben? Hij is toch niet te goed om te werken? Ook gaat hij daaraan niet dood. Daarvan wordt hij ook niet ziek. 't Is beter te verslijten dan te verroesten en verroesten gaat ook nog veel gauwer. De leden onzer gemeenten moeten ook werken en hard werken ook. Wat het zegen wil, om 's morgens vroeg naar de werkplaats te gaan en den ganschen dag hard te moeten werken, weet ik bij ervaring. 'k Heb in de hitte van den zomer voor heete vuren gestaan en met zware hamers gewerkt, ook wel van veertien tot zestien uren per dag. Niemand, die er aan dacht, om eens een artikel te schrijven over mijn zware lasten. Werken is gezond. Onze menschen moeten ook hard werken. Uit puur aardsch oogpunt beschouwd, dan zou ik Dr. Beets in ernstige overweging willen geven, dat arbeid adelt en dat ook onze predikanten niet te goed zijn om te werken. Ik weet wel, dat een mensch zich ook kan overspannen. Doch, uitzonderingen nu daargelaten, geloof ik er eenvoudig niets van, dat de predikanten in de Chr. Geref. Kerk aan overspanning zouden lijden door te zwaren arbeid. En ik voor mij ben er beslist van overtuigd, dat ge nog veel meer "break-downs" onder de predikanten zult zien als ge ze minder werk en langere vacaties geeft.

Ook worden de predikanten door ons volk over het algemeen goed verzorgd. Ik weet, dat er arme gemeenten zijn, waar men niet in staat is een groot traktement op te brengen. 't Zal ook wel zoo zijn, dat er gemeenten zijn, waar men den leeraar beter zou kunnen verzorgen dan men doet. Doch dat is niet de algemeene toestand. Geldzorgen moet een predikant niet hebben, maar de regel is, dat hij die ook niet heeft. Neen, hij wordt niet rijk, maar dat zou ook niet goed voor hem zijn en dat moet hij ook niet willen worden. Doch gewoonlijk verzorgen onze menschen hun predikanten zeer goed. Dr. Beets weet dat ook wel bij ervaring, even zoo goed als ondergeteekende.

In 't kort, we moeten van die belangrijke speech van Dr. Beets niet veel hebben en we gelooven er ook niet veel van. Integendeel, we gelooven, dat onze predikanten, en we bedoelen sommige predikanten in de Chr. Geref. kerken, wat meer het oog moesten vestigen op de heerlijkheid van hun werk, op de grootheid van het loon, den getrouwen dienstknechten door hun God beloofd en op de geestelijke dingen in het algemeen. Ze roepen de gemeente toe, dat ze zullen zoeken de stad, die fundamenten heeft, niet de dingen, die op aarde zijn. Dat ze deze laatste dan ook zelf niet zoeken. Want ze moeten

der gemeente ook tot voorgangeren zijn op reis naar boven. Dan zijn we er van overtuigd, dat de zorgen grootendeels zullen verdwijnen; dat er met grooter blijdschap en genot zal worden gewerkt, dat de arbeid lichter zal schijnen en dat we, niet al zuchtend over te korte vacaties en te zwaren arbeid, een dag werks voor Koning Jezus in Zijn wijngaard zullen verrichten.

Ook voor Koning Jezus is 't beter te verslijten dan te verroesten.

H. H.

DE RECHTVAARDIGE ZAL ZICH VERBLIJDEN ALS HIJ DE WRAAK AANSCHOUWT,

hij zal zijne voeten wasschen in het bloed des goddeloozen.

En de mensch zal zeggen: Immers is er vrucht voor den rechtvaardige, immers is er een God die op de aarde richt.

—Ps. 58:11, 12.

Kantt. (28): Gods, (wraak) dat is: Zijn rechtvaardig oordeel over de goddeloozen. (29): Dit beteekent de grootheid der nederlaag, zie ook Ps. 68:24 en Openb. 14:19 en 20. (30): Dat is: eene troostelijke uitkomst en genadige vergelding, voor degenen die God vreezen, en om Zijn naam onschuldig lijden, dewelke hen zoo lief en aangenaam is, als eene zoete vrucht, die zij na hunnen arbeid en moeite genieten, vergelijk ook: Hebr. 12:11 en Jac. 3:18.

"De wraak is zoet!" — voor 't boos gemoed. Maar zoeter is "vergeven!"

Wie 't wraken mint —, geenszins Gods kind! Het kan bij wrok niet leven.

Wanneer ik wrok om buurmans rok, die beter is dan mijnen, dan acht mij

God "een dwaas"; "een zot", — hoe vroom ik voorts moog' schijnen!

De Wrok verbijt; vereet en mijdt! Hij heeft den Nijd als broeder, als mee den Haat! En al dat kwaad heeft "Gierigheid" tot moeder!

Wat baat het u al hebt gij nu een overvloed van goed'ren, en — onbereid voor d' Eeuwigheid — geen Vreë voor uw' gemoed'ren ?!

Vergeeft het leed dat men u deed? Vergeet, en wil vergeven! Niet Zevenmaal; hoor 's Heilands taal: 'K ZEG: ZEVENTIGMAAL ZEVEN!"

Verban uw wrok, — nog eer uw klok u 't avonduur zal wijzen! 't Verlicht uw last; en voorts staat vast: dat God uw daad zal prijzen!

Of weet gij 't niet, dat GOD u ziet tot in het diepst uws harten ?!

Wil dan Gods Geest door geen tempeest van Nijd en Wraakzucht smarten!

De minste zijn, — niet slechts in schijn, maar gul, met hart en zinnen —,
doet — vroeg en spa — u door Gena een plaats der eere winnen! —

GODS WRAAK is zoet — voor 't vroom gemoed; voor 't volk, dat
hier gestadig zich voedt ter dood met tranenbrood! Hen is Gods Wraak Genadig!

“IK ZAL” (de Wraak is 'S HEEREN ZAAK!) 'T VERGELDEN!”
spreekt de HEERE! — Djes houden w' al wat GOD Beval en Zwoer, met vreez' in Eere!!

B. A. HENDRIKSEN.

PROSPERITY AND THE WICKED

In our previous essay we learned what Scripture teaches concerning the prosperity of the wicked one, and the curse under which he is laboring. It is the plain teaching of Scripture, so we discovered, that prosperity is causally related to the curse. Scripture asserts, so we saw, that, as to the wicked, prosperity worketh vanity and rebellion. The omniscience, holy, righteous and just God, aware of the adverse conduct of the wicked one, judges, pronounces guilty, sentences and curses him. That curse is experienced by the wicked in this life. The wicked have many sorrows. They walk in darkness. Vain are they in their imaginations. Of their evil lusts do they become a prey. And they have no peace. And of all this grief and woe the divine curse is the necessity.

In this essay we purpose to retrace our steps and elucidate these matters. Let it be said, first of all, that in this essay I purpose to deal with the reprobate wicked as an historical phenomena. We are not losing out of sight that the historical phenomena, is a realization of the idea, and that the idea corresponds, in every respect, to the historical phenomena, also when God reprobated him. And this means that the sovereign God reprobated, not holy or neutral but sinful beings. Surely sin, though not the efficient is, nevertheless the sufficient cause of the rejection of the wicked. And finally, it is the plain teaching of Scripture, that God's will is the necessity of the reprobate wicked both as an idea and as an historical phenomena. Both the supralapsarian and the infralapsarian agree to these things. It is the Pelagian and his kind, who maintain the contrary. Also the exponents of the theory of common grace. The tenets of this theory are at once a repudiation of the propositions enumerated above. The matter of common grace is not a question of *infra* versus *supra*, but of *calvinism* versus *paganism*. These things will be properly attended to some other time.

In this essay, then, we shall attend to the (reprobate) wicked as an historical phenomena. In doing so, we do not become guilty of neglecting the eternal counsel of God. For the reason that the historical phenomena is a realization of the eternal idea. They are finding fault with us because we insist that the divine point of view

is the only tenable one. We are too much in the counsel of God. Let me say, that the world- and life-view of him who refuses to look at things from the divine point of view is distinctly paganish. But this is another matter. The matters upon which I wish to dwell now, are the reprobate wicked, his prosperity, his curse and the connection between his prosperity and the curse under which he groans.

The wicked prosper. We know it from Scripture and from observation. The thing which interests us now, is the effect of prosperity upon the wicked. Let us again hear Scripture on the matter. “For I was envious at the foolish, when I saw the prosperity of the wicked.... Therefore pride compasseth them about as a chain; violence covereth them as a garment” (Ps. 73). “Hear, O heavens and give ear, O earth: for the Lord hath spoken, I have nourished and brought up children and they have rebelled against me” (Isaiah 1:2).

These are remarkable Scriptures. They assert that there is a causal relation between the prosperity of the wicked and their pride and rebellion. God brings up, nourishes and sends prosperity. The ungodly respond by declaring war. The wicked (as can be understood) resent being smitten by the Almighty. Then they rebel, too. The fifth verse of the first chapter of Isaiah reads thus: “Why should you be stricken any more? Ye will revolt more and more:....” Astounding it is, however, that *prosperity* incites the wicked to revolt against their Maker and Sustainer. Children have I nourished and they have rebelled against me. The wicked prosper, *therefore* pride compasseth them about as a chain.

This horrible response of the wicked may be accounted for psychologically. God's word does so. Let us find answers to these questions: What does the behavior of the wicked one imply? What is the state of mind and heart of the proud and the rebellious? What is pride, what is rebellion? The answers are found in God's word.

Let us set out by finding an answer to the last question first. What is pride? Webster defines pride thus: “Inordinate self-esteem; an unreasonable conceit of ones own superiority of talents, beauty, wealth, accomplishments, rank of elevation in office, which manifests itself in lofty airs, distance, reserve and often in contempt for others.” The above definition of this linguist contains a world of truth. Pride is indeed *inordinate self-esteem*, accompanied by an unreasonable conceit of ones own talents, etc. This latter is one of the symptoms of the moral disease, pride.

But let us ascertain what God's word has to say about the matter. The data which this book is able to furnish us with is absolutely trustworthy. God is an authority on man-psychology. God knows man because He made man.

The exponents of the theory of common grace claim to have ears wherewith to hear. Well then, let them hear—God. Doing so, they will stop prating about the good which sinners do.

We shall now listen to Christ: “Verily I say unto you,

except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven. Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is the greatest in the kingdom of heaven" (Matt. 18:3, 4). And again: "Neither be ye called masters: for one is your master, even Christ. But he that is greatest among you shall be your servant. And whosoever shall exalt himself shall be abased; and he that humbles himself shall be exalted" (Matt. 23:10-12). And now Paul: "For by grace are ye saved, through faith; and that not of yourselves; it is the gift of God: not of works, lest any man should boast. For we are His workmanship, created in Christ Jesus unto good works, which God hath before ordained that we should walk in them" (Eph. 2:8-10). And also this Scripture: "Who opposeth (namely, the antichrist) and exalteth himself above all that is called God, or that is worshipped; so that he as God sitteth in the temple of God, showing himself that he is God" (II Thes. 2:4). And now a few verses from Ps. 73: "Therefore pride compasseth them about as a chain; violence covereth them as a garment. They are corrupt and speak wickedly concerning oppression: they speak loftily."

In vain will one search the above Scriptures for a definition of the ethical spiritual phenomena pride. However, the above Scriptures do make mention of the various elements constituting pride. Let us attend, first of all to Eph. 2:8. This clause: "*and that not of ourselves.*" The preposition *of* in this clause denotes source or origin. The heresy (Pelagianism) which the apostle is combating regards man as the source and origin of the faith through which man is saved. The apostle maintains, on the other hand, that faith is a gift of God. Hence, of that faith, not man, but God is the source and origin.

And now we come to the phrase: "not of works." As the heretic, which the apostle resists, regards *faith*, so he thinks of good works, namely, as the source and origin of his salvation. The apostle assures him that such is in no wise the case, since the spiritual man is God's workmanship, created in Christ Jesus unto good works which God hath before ordained that we should walk in them. Spiritual man is God's workmanship, hence his good works are that since these works are the property of the man.

The apostle, then, exposes and denounces the lie which the ungodly think, utter, cling to and love. It is this: Man is a source, origin, fountain. The spiritual man is willing to admit—yea, he glories in it—that God and He only is the source, origin, fountain, and that he, man, is but a vessel filled by the Fountain of light and life, namely, God. The song of the spiritual man is: "For with Thee is the fountain of life; in Thy light shall we see light" (Ps. 36:10). The spiritual man knows right well, that he is like a "tree planted by the rivers of water" (Ps. 1:3). And the rivers of water is God. "Therefore he bringeth forth his fruit in his season; his leaf also does not wither; and whatever he doeth prospers" (Ps. 1:3,4).

Man is no fountain, no source, He has no existence apart from God. "In God he lives, moves and has his

being" (Acts 17:48). And this it is what the natural man refuses to admit. For he is proud. The lie exposed above—this lie, which the ungodly thinks and practices, is pride as it effects the mind of the wicked.

I repeat, the wicked one thinks of himself as a fountain. He regards himself as the fountain of his powers of mind and body, of his talents.

True it is, that the average wicked one is not intellectually conscious of the lie which he lives. That lie may not be there in his mind in the form of a well-defined and carefully formulated principle. Nevertheless, he lives the lie, and he lives it with all his heart and with all his soul and with all his strength and with all his mind. It is the philosopher, the Kants, the Hegels and the Darwins, who formulate, define, develop and extol this lie, which is at once *the* lie which the man on the street loves and lives. Of this lie the speculations of the worldly philosopher is a development and application. Upon this lie the super structure of his system rests. Beware, says the apostle, lest any man spoil you through philosophy and vain deceit, after the traditions of men, after the rudiments of the world, and not after Christ. The natural man is vain in his imaginations, his philosophy is vain. It is not out of God, but out of the world. It is based on lie; it is the development of the lie; it is the lie. His philosophy must be hated and loathed. And this is not anabaptism. The exponents of the theory of common grace maintain, that the musings of the natural man may be accepted and embraced at least to an extent. But this is another matter.

The natural man, let me repeat, lives and loves and thinks the lie. He acts and speaks as though he is a source, a fountain, a God, yea, the God. And this means, that the disease called pride is a disease not only of the mind, but of the will as well, yea of the whole man. It could not be otherwise. As a man thinketh so he wills and acts and out of the heart are the issues of life. The proud sinner exalts his *self*, his *ego*. Christ says he does. Said Christ: "And whosoever shall exalt *himself* shall be abased." Self-exaltation with all the attending evils is pride as it effects the will of the sinner. It need not surprise us, that the sinner exalts his *self*. That *self* of his he takes to be a God. The earth is no place for that *self*. Hence, that self is placed upon the throne, is exalted mightily, far above all that is creatural, far above God. The antichrist is one who lives the lie to the uttermost. Of him we read: "Who opposeth and exalteth himself above all that is called God, or that is worshipped; so that he as God sitteth in the temple of God, showing himself that he is God." There is no essential difference between this incarnation of iniquity and the sinner. Self-exaltation is one of the constituents of sin. When one becomes a child in the kingdom of heaven that *self* of his abdicates. Such a one knows his place, and is willing to take it. He realizes and admits that the dizzy height to which he soared is no dwelling place for him. He began to see himself as God saw him—a fool supreme.

Pride is cruel—cruel as the grave. The proud sinner

crushes and devours his neighbor. Pride, further is a blasphemer and a mocker. The proud sinner mocks and blasphemes God. Self-exaltation is pride active in respect to self. Cruelty is pride as it turns itself against the neighbor. Blasphemy is pride attacking God.

Time and again does Scripture assert, that the proud are cruel. Pride compasseth the wicked about as a chain.... They are corrupt and speak wickedly concerning oppression (Ps. 73). The proud dig pits especially for the righteous. They persecute wrongfully and consume upon the earth God's people (Ps. 119:85-87). The proud do single out the righteous to consume them upon the earth. They do so, because they hate God. And it is precisely the righteous who declare the glories of God. However, the proud one not only makes the righteous the butt of his attacks. He crushes his fellow man, be he righteous or unrighteous. The apostle is describing the proud man as he conducts himself toward his neighbor in general, when he says: "Whose mouth is full of cursing and bitterness: their feet are swift to shed blood: destruction and misery are in their ways: and the way of peace have they not known" (Rom. 3). It is the proud, who perched up there on their pedestal of egotism and selfconceit prate of the common herd, of the underdog, of the plebeian and of the people who are cursed since they know not the law.

The proud blaspheme God. Says the Psalmist: "They (the proud) speak loftily. They set their mouth against the heavens" (Ps. 73). And then this Scripture: "Wherefore does the wicked condemn God? He has said in his heart, thou wilt not require it" Ps. 10:13). "And he (the beast) opened his mouth in blasphemy against God, to blaspheme His name" (Rev. 13:6).

The proud one sets his mouth against heaven, he blasphemes God and crushes his fellow man, because he, the proud one, tolerates no one above or beside him. The proud one hungers and thirsts after supremacy. He would tower above man and God. Therefore, he mocks and crushes anyone contending with him for a place under the sun, and forthwith highly exalts himself, and gives himself a name which is above every name: that at his own name every knee should bow, of things in heaven, and things in earth, and things under the earth; and that every tongue should confess that he is the man, to the glory of himself. Thus it appears, that the haughty one hates God and the neighbor and loves himself.

It is also plain, that the haughty one has lost all sense of propriety and his sense of values as well. For who is that one, that haughty one, usurping God's place in the universe. He is a mere creature of the dust, whose breath is in his nostrils. He is one who lives, moves, and has his being in that very God whom he would but cannot dethrone. He is one whose days are as grass; who flourisheth as the flower of the field, which, when the wind passeth over, it is gone; even the place thereof knoweth it no more (Ps. 103). And while he flourisheth—this proud one—he receiveth all that he is pleased to call his own; his very existence, the very place where

he standeth, the vigor and power of mind and body of which he boasts, the talents which he develops, his genius, his achievements which he is wont to ascribe to his own genius and industry, his money which he is bent on pressing into the service of self, the house in which he dwells, the costly raiment with which he protects and decorates his person, the bread which he is ever engaged in stealing and feasting upon.... it is all a gift—a gift of that God whom this proud one mocks, blasphemes, denies and would annihilate if he could. This proud one has nothing out of himself nor is he anything in himself. Yet he deems himself a master while in reality he is but a steward.

And what is this proud one morally? He is a moral bankrupt. He cannot point to one deed of which he can say that it is good. Every thought that he thinks is enmity against God. Impure is every emotion of his.

And how filthy he is—this proud one. Says the prophet of him: "the whole head is sick, and the whole heart is faint. From the soul of the foot even unto the head there is no soundness in it; but wounds and bruises, and putrifying sores: they have not been closed, neither bound up, neither mollified with ointment" (Isaiah 1:6).

And what has this proud one done that he deems himself entitled to high places. God highly exalted Christ, and he deserved to be exalted. For He, being in the form of God, thought it not robbery to be equal with God: But made himself of no reputation, and took upon him the form of a servant, and was made in the likeness of men: And being found in the fashion as a man, he humbled himself and became obedient unto death, even the death of the cross (Phil. 11:6-8).

But this proud one does nothing and can do nothing which would entitle him to a place of honor. Dead is he in sin, a spiritual corpse. So he is conceived and born. Nothing can he do but sin, and daily does he increase his debt. He does so every unit of time of his existence. In a supreme sense is he unworthy and fit to be damned.

And yet, horrible to say, it is this small, insignificant, culpable, condemnable, and filthy nothingness who opens his mouth against the heavens, mocks and blasphemes God—that God through whom he is something. There you have the proud man. Such is his behavior.

After what has been said it ought to be easy, now, to discover the relation between the prosperity of the sinner and his pride. Let us first make plain what is implied in the term *prosperity*. It is a term denoting all the good with which God fills the lives of men. The wealth and the health and the achievements of man are his prosperity; the powers of mind and body which are his; his talents which he is permitted to develop and employ.

Now then, the pride of the wicked is causally related to the prosperity which is his. Such is the case according to Scripture, and so it is, indeed. This proud one thinks of his self as the source, origin, fountain of his

own wealth and achievements. For his achievements he ascribes to his industry and genius, to his powers of mind and body. And these bequeathments he regards as being out of his self. Therefore, the more he prospers, the more he glories in himself, the more his heart and head do swell. And he takes a position on the roof of his palace and says: "Is not this the great Babylon that I have built?" Surely, prosperity worketh pride. It does. He that hath an ear let him hear. Not the new but the old man glories in himself in that degree that he prospers. You say there is no danger because I have crucified the old man of sin? I take it that the Agur of the proverbs had also affixed his old man of sin to the cross. Yet he prays: "Remove far from me vanities and lies: give me neither poverty nor riches; feed me with food convenient for me: *Lest I be full and deny thee and say, Who is the Lord?*" A remarkable prayer. Agur actually petitions the Lord not to make him rich. And according to Agur one need not wait until he has accumulated a million dollars before denominating himself rich. He is rich who possesses more bread than he can use. It would seem that this man had not much use for bank-accounts. By the way, reader, have you ever prayed this prayer? You have and still you are chasing the dollar? There is such a thing, I think, as one answering his own prayer.

Says the apostle Paul: "But they that will be rich fall into temptation and a snare, and into many foolish and hurtful lusts, which drown men in destruction and perdition. For the love of money is the root of all evil: Which while some coveted after, they have erred from the faith, and pierced themselves through with many sorrows" (IITim. 6:10). We have watched with interest and dismay the development of pride in the lives of some people. It is a fact that a man (a christian man—or woman for that matter) is usually at his best, spiritually, when he is neither rich nor poor, when, as Agur expresses it, he has food convenient for him. This man it is a pleasure to meet and to work with. He is quiet, humble, honest and wise and willing and reasonable. He will lead when asked but he is also willing to be led, instructed and reproved when necessary. But the change comes when this man prospers in some way or other. Then he suddenly seems to realize that he is on earth and he has a way, all of his own, of letting you know it. He begins to speak of that mind of his as being his own. And he is welcome to it. For that mind, by this time, is often in such a shape that no one would have it. Further, you will often hear him boast that he cares not what others may think and say. But he means not what he says for it is just this man that will press into service his entire vocabulary in the attempt to convince you that you are wrong and that he is right. Then too, he is bold, impudent and impertinent when aroused. He refuses to stand corrected. The word *repentance* is not in his vocabulary. He goes through the earth with a chip on his shoulder. And finally, he is right and everybody is wrong. In a word, he has a swelled head.

Further, the man is indifferent. He seems to have lost his sense of responsibility. He is irregular in the attendance of divine worship. He no longer contributes to the cause of God's kingdom as freely as in the days of yore. There seems to be a lack of interest in matters of the church. He no longer sees to it that his children take advantage of the catechistical instruction. Prosperity wrought a change in his life. He is at variance with God and man. Give me neither poverty nor riches; feed me with food convenient for me: lest I be full and deny thee and say who is the Lord.

According to Scripture prosperity is not only causally related to pride but to rebellion also. Pride worketh rebellion. This shall be made plain. And we need not be long at it in view of what has been written.

Rebellion, we would say, is the reverse side of pride. We would define it as an open and avowed renunciation of and a resistance to the authority of God. A supreme and absolute authority is God. He has all the right to command and to rule. And His dominion is an everlasting dominion, and his kingdom is from generation to generation: and all the inhabitants of the earth are reputed as nothing: and He doeth according to His will in the army of heaven, and among the inhabitants of the earth: and none can stay His hand, or say unto Him, What doest thou. Daniel 4:35. God promulgates his laws unto His subjects. He makes known His will by open declaration. No one is without the law. The heathen are not. True, they do not have the law as it was published from the summit of Mount Sinai. The heathen, however, have retained their moral sense. They are aware of it that there is such a thing as right and wrong. The apostle Paul plainly states that such is the case. Says the apostle: "For when the Gentiles, which have not the law, do by nature the things contained in the law, these having not the law, are a law unto themselves: Which show the work of the law written in their hearts. Their conscience also bearing witness, and their thoughts the meanwhile accusing or else excusing one another" (Rom. 2:14, 15). The sovereign God, then, reveals his will unto His subjects. God says to wicked man: "Thou shalt." And the sinner responds by saying unto God: "I will not." This is rebellion, namely, the sinner responding with a "I will not."

What, now, has prosperity to do with the sinner's revolt? The relation between the two is there. Certain commands accompany the good with which God fills the life of the ungodly. Namely these: "Thou, O man, shalt ask me, thy Creator and Sustainer, for the bread by which thou liveth, for the rain which I send thee, for the sun which I cause to rise over thee. Thou shalt ask me for life of which I am the fountain, For the powers of mind and body of which I am the source. In a word thou shalt ask me for all that thou needest and hast. What thou receiveth thou, O man, shalt give back unto Me in heartfelt service and praise me, thy God."

It was Jesus who taught us to pray: "Give us this

day our daily bread." This prayer shall be prayed by the rich as well as by the poor. The barns of the ungodly rich may be filled to their very capacity. But those supplies are not his but God's. And before he takes he must humbly ask God if he may have. He must vow to give back and to praise. Instead, he opens his mouth toward heaven and says: "I will not ask, neither will I praise," nor does he. And the ungodly takes without asking of that which is God's. The wicked steals therefore. That which is God's he steals and calls his own and uses and disposes of as if it were his own. And with his prosperity he serves not the Giver but himself. Himself he praises, not his Maker. This is the rebellion of the wicked. And his revolt is occasioned by prosperity. And the more God prospers him the more he rebels. Prosperity worketh pride and rebellion.

The wicked lead *nothing but* a proud life and a *continuous* life of rebellion. Even their so-called good works, when analyzed, turn out to be works of pride and acts of rebellion. When the wicked, let us say, respond to the cry of the poor and the distressed, he is at once rebelling against his maker. That work is a work of Pride. His money is tainted. He is giving away stolen goods. Can God call such deeds good? And then I read in Isaiah this: "Hear the word of the Lord, ye rulers of Sodom; give ear unto the law of our God, ye people of Gomorrah. To what purpose is the multitude of your sacrifices unto me? saith the Lord: I am full of the burnt offerings of rams, and the fat of fed beasts; and I delight not in the blood of bullocks, or of lambs, or of he-goats" (Isaiah 1:10, 11). And why was the Lord taking no delight in the sacrifices of the Jew? The answer: "Your hands are full of blood" (verse 15).

We are confronted here with a divine prohibition. God forbids the Jew to sacrifice with his hands full of blood. Such a sacrifice is an abomination to the Lord. When that Jew sacrifices with his hands full of blood he disobeys God. And that is rebellion.

The hands of every ungodly man are full of blood. He may not have committed the deed, but the man hates God and his neighbor. According to Christ he is a murderer. When the ungodly man sacrifices which he does when, let us say, he gives money to the poor, he is doing the thing which God expressly forbids. This man is sacrificing with his hands full of blood. Disobedience is rebellion. The thing to do is to wash his hands and then sacrifice.

Further, the so called good works of the natural man are works of stinking pride. For that which he gives he does not regard as first having received from God the fountain and source of things. He thinks of himself as a master not as a steward. The natural man is full and self-sufficient and the fountain of his bequeathments. So he imagines. And in this frame of mind he gives. Hence, his good deeds are works of pride—and rebellion and for that very reason an abomination in God's eyes.

We have depicted the sinner. A gruesome picture, indeed, yet true to Scripture and to life. Man, so God's word has it, is dead in sin.

The exponents of the theory of common grace agree to this. They subscribe to the doctrine of total depravity as well as we. They have it, however, that the regions of all this corruption are the innermost recesses of man's heart. The atmosphere clears, so they claim, as one approaches the circumference of man's being. Further, God provided a cleanser for the sinner's filthy heart. It is the view of the exponents of the theory of common grace that this cleanser is the blood of Jesus Christ and in addition common grace. It is precisely the reprobate wicked, so they say, who experience the sanctifying influence of the latter. Thus they can speak of the real virtues and the noble accomplishments of unregenerated man. We cannot find these views in Scripture. The Bible teaches me that the blood of Jesus Christ and his blood only cleanses from all sin. And then the apostle, Paul, speaks of the old man of sin. And that man is old both on the in and on the outside.

I admit that it takes considerable courage to say to the sinner: "Thou art the man." For that sinner is the well-to-do and influential member occupying yonder pew. He is the rich friend in the world. That sinner is you and I. God give us Nathans.

It is all very well to rave at the world and the devil. But let us not, when we rave, forget ourselves. Born of God? Indeed. But let me beware of the leaven of the Pharisees. For I know that in me (that is, in my flesh) dwelleth no good thing: for to will is present with me; but how to perform that which is good I find not. For the good that I would I do not: but the evil which I would not, that I do. Now if I do that I would not, it is no more I that do it, but sin that dwelleth in me. I find then a law, that, when I would do good, evil is present with me. For I delight in the law of God after the inward man: But I see another law in my members, warring against the law of my mind, and bringing me into captivity to the law of sin which is in my members. O wretched man that I am. Who shall deliver me from the body of this death? I thank God through Jesus Christ our Lord. So then with the mind I myself serve the law of God; but with the flesh the law of sin (Rom. 7:18-25).

So, then, we have discovered the relation between the prosperity of the wicked and their pride and rebellion. The next matter is God's attitude toward the depraved sinner.

G. M. O.

"Free will, since the fall of man, is but an empty word; and if man does all he can, he still sins mortally."

—Luther.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

Classis Grand Rapids Oost, Nov.-Dec., 1924

Het lag zeker wel in den aard der zaak, dat waar in het stuk der Twee-en-Negentig," dat we de vorige maal in het licht gaven, verzocht werd, om de Theologische Faculteit, met name Berkhof en Bouma te verzoeken als adviseerende leden de classis in de zaak-Eastern Ave. te dienen, dat aan dit verzoek door de classis aanstonds werd voldaan. De faculteit werd verzocht om als adviseerende leden te dienen. Nu is het zeker wel toe te stemmen, dat op zulk eene handelwijze in strikt formeelen zin niets is aan te merken. De classis, m. a. w., heeft wel het recht adviseurs te verzoeken, indien ze zulks noodig zou achten. Maar in de eerste plaats merken we op, dat het toch wel een vreemd verschijnsel is, dat een Theologische Faculteit door een classis verzocht wordt, haar neus te steken in eene gemeentelijke aangelegenheid. Dat de professoren de Synode met advies mogen dienen, laat zich verstaan. Daar toch hebt ge de breedste vergadering der kerken, en allerlei zaken worden voorgebracht op zulk eene vergadering van algemeen belang. Doch hier hadt ge een classis, die te beslissen had over een gemeentelijke zaak: de tucht-waardigheid van een leerling. Over de leerstellige zijde der zaak had de Synode reeds beslist. Het ging eenvoudig over de behandeling van personen in overeenstemming met een besluit door de Synode reeds genomen. Ware het nu nog eerst eens gebleken, dat men voor moeilijke vraagstukken kwam te staan, en had men daarover advies ingewonnen bij de professoren, het ware nog te billijken. Doch hier werd aan het begin der vergadering, eer men nog iets van de zaak afwist, of behoorde af te weten, zoo maar even besloten, om de faculteit der school als adviseurs te verzoeken op Classis Grand Rapids Oost. Het besluit kwam ongetwijfeld voort uit een gevoel van zwakheid aan de zijde der classis tegenover den kerkeraad van Eastern Ave. Men was zichzelf volstrekt niet bewust, dat men de zaak tot een (door de leiders der classis) gewenscht einde zou kunnen brengen. In de tweede plaats, moet het de aandacht niet ontgaan, dat door dit besluit de classis eenvoudig de oppositie tegen ons sterkte. Niet alleen, dat wij om redenen eerder genoemd van de Theologische Faculteit niet veel heil te verwachten hadden, maar ook hadden Berkhof en Bouma beide in de Synodale Commissie voor onze zaak gediend, en heet zelfs Berkhof de vader der Drie Punten. En wat vader neemt zijn kinderen niet in bescherming, vooral als het lijdertjes zijn? Neutraal was deze actie dus niet. In de derde plaats, hebben we aanmerking op de wijze, waarop door de Faculteit aan dit verzoek der classis gevolg werd gegeven. De professoren dienden namelijk niet als adviseurs der classis, maar stelden voor, dat ze wel als lichaam advies wilden geven. Men kon dan de zaken voor hen leggen en ze zouden er over beraadslagen, om dan als lichaam advies uit te brengen. Dat was laf, en ook zeer onbillijk. Dat had de classis nooit mogen aannemen. Immers, zoo bleven de professoren achter de schermen. Het kwam niet aan het licht, welk advies ze gaven aan

de commissie der classis. En wij hadden geen gelegenheid, om ons tegenover de professoren te verdedigen. Aan een openlijke bespreking op eene vergadering, waar ook wij vrijelijk konden spreken, waagden de heeren zich niet. Op de Synode kon men mij het recht van debat ontzeggen. En dit deed men dan ook. Dat kon men op de classis zeker niet. Maar daar bleven de dappere professoren dan ook achter de schermen. Van veel kracht waren ze zich ook al niet bewust.

Doch aldus werd besloten. Eene commissie werd benoemd door de classis, om de zaak grondig te onderzoeken, en de Faculteit als lichaam zou aan de commissie advies geven in de voorkomende zaken. De commissie vergaderde dan ook dikwijls in de Theologische School. En nu begon een allervreemdste procedure en ten slotte een wonderlijke schermutseling (in den eigenlijken zin slaags raken kan men met die heeren niet) tusschen de commissie en den kerkeraad van Eastern Ave. Men zou onder normale omstandigheden verwachten, dat eene commissie van praeadvies de ingekomen stukken betrekking hebbende op de zaak, die ze heeft te behartigen en waarover ze de classis met advies moet dienen, zou onderzoeken en uit verschillende oogpunten overwegen, om dan een rapport met advies aan de classis op te stellen, goed gemotiveerd, zoodat ieder kon weten waarover de zaak nu eigenlijk liep en hoe de vork in den steel zat. Doch zoo liep de zaak alweer niet. Ik heb nooit een rapport van de commissie gehoord, dat ook maar eenigszins volledig was. De commissie begon met ons te schermen, of liever de classis liet zich hiertoe verleiden door hare commissie, en wat konden wij anders doen dan ook schermen? Als ze een klein stukje van haar rapport gereed had, dan kwam ze er mede voor de vergadering. De vergadering besloot dan eerst over dat gedeelte van den arbeid der commissie, waarmede ze voor de vergadering kwam. En aan het aldus besloten gedeelte werd dan ook allereerst uitvoering gegeven, eer men nog een volledig verslag van de commissie had gehoord. Deze wijze van arbeiden verklaart veel van het geknoei der classis, die nooit in staat werd gesteld om over elk afzonderlijk stuk te oordeelen in het licht van het geheel. Ieder zal licht verstaan hoe onrechtvaardig zulks is en hoe onnoozel een classis is, die zich dat aan laat wrijven. Ze arbeidde feitelijk altijd in het duister. Doch men gevoelde zich zwak.

Het eerste stuk rapport, waarmede de commissie ter vergadering verscheen, laten we hier volgen. Het oorspronkelijke was in de Engelsche taal, doch we geven het zoo getrouw mogelijk vertaald weer:

"Afschrift van het rapport der Commissie in re Eastern Ave., zooals aangenomen door Classis Grand Rapids Oost. (Dit afschrift werd den kerkeraad toegezonden, H. H.)

"A. Wat voor de classis is:

"1. We hebben een aantal protesten ontvangen tegen de actie van de Augustus classis inzake de censure der drie broeders. Deze protesten zijn de volgende:

"Een van ieder van de volgende personen: S. De

Vries; T. Roda; Mrs. D. Vander Til; Mr. D. Vander Til; R. Van Dellen; A. Bierema; Daniel Van Alten, C. Hoekstra. Gezamenlijk protest van: M. Swart; J. Roobol; Frank Prins. Een van P. Zuidema; D. Kluiter. Gezamenlijk protest van Albert Van Tuinen; Wm. Venlet; Geo. Yonker. Een van: John Doezeema; R. Vander Wagen; Martin Faber; P. Aukema; Wm. Kooinga.

"Sommige van deze protesten zijn bij den kerkeraad ingediend. Sommige niet. Al deze protesten zijn wettig of ze bij den kerkeraad zijn ingediend, ja dan neen.

"Gronden:

"1. Een lid der kerk, die bezwaar heeft tegen een classicaal besluit, behoeft dit bezwaar tegen zulk besluit der classis niet in te dienen bij den kerkeraad. Zulk bezwaar betreft den kerkeraad niet, daar het niet tegen een handeling des kerkerads is, dat protest wordt aangeteekend;

"2. Het ligt in den aard der zaak, dat de kerkeraad niet bij machte is het bezwaar weg te nemen en den protestant tevreden te stellen.

"2. Bij de commissie zijn ook nog twee andere protesten ingekomen. Het eene, van ongeveer 800 leden van Eastern Ave., is tegen de handeling der laatste vergadering der Classis; het andere van gelijksoortig karakter is van 2 leden van Eastern Ave.

"Ook heeft de commissie voor zich een verzoek om advies in betrekking tot den doop van een kind, van een lid van Eastern Ave. De commissie is nog niet gereed om te rapporteren aangaande de wettigheid dezer communicaties.

"3. Ook hebben we een communicatie geteekend door 92 leden van Eastern Ave. Deze communicatie is wettig ter tafel. Gronden:

"1. De communicatie der 92 leden is formeel geen protest tegen den kerkeraad van Eastern Ave., doch een verzoekschrift aan de Classis gericht.

"2. De inhoud van dit verzoekschrift is van zulk een aard, dat het den kerkeraad onmogelijk is om het te behandelen, Cf. D.K.O. art. 30 . . . 'of dat tot de kerken der meerdere vergadering in het gemeen behoort.'

"4. Ter tafel zijn ook twee instructies, die betrekking hebben op de Eastern Ave. zaak, een van den kerkeraad van Creston en een van den kerkeraad van Dennis Ave.

"B. Wijze van behandeling.

"a) De commissie is van oordeel, dat de Classis behoort te eischen (require) van den kerkeraad van Eastern Ave., dat deze van zijn leeraar eische, dat hij zich uitspreke of hij al dan niet volkomen instemt met de 3 punten zooals uitgesproken door de Synode, Cf. Acta 1924, Art. 132, III, P. 147.

"b) De Classis zende den kerkeraad een geschreven communicatie, waarin ze van den kerkeraad eischt:

"1. Dat hij in zijn vergadering van 20 Nov. van zijn leeraar eischt, dat hij zich uitspreke, of hij al dan niet volkomen instemt met de 3 punten zooals uitgesproken door de Synode, Cf. Acta 1924, Art. 132, III, p. 147.

"2. Dat hij op morgenvoormiddag 9 a. m. de Classis

diene met een definitief antwoord in betrekking tot de vraag of zijn leeraar al dan niet ten volle instemt met de 3 punten zooals uitgesproken door de Synode, cf. Acta, 1924, Art. 132, III, p. 147.

"c) Indien de leeraar van Eastern Ave. zijn instemming zou betuigen met de drie punten door de Synode besloten, dan benoeme de Classis eene commissie met volmacht om de verschillende kwesties, die verband houden met deze zaak, met den kerkeraad te bespreken, om langs dien weg te komen tot eene oplossing van de moeilijkheden, die bestaan, op den basis van bovengenoemde instemming van den leeraar."

Een enkele opmerking over dit rapport kan niet ondienstig zijn tot opheldering.

De protesten onder 1 genoemd waren van verschillende leden buiten onze gemeente, leden van Oakdale Park, Neland Ave., Dennis Ave., Creston en Byron Center, Mich. Zooals de commissie rapporteerde, waren ze werkelijk wettig ter tafel. Doch ze zijn nooit behandeld. Er is, voorzover wij weten, aan deze broeders protestanten nooit een antwoord gezonden op hunne protesten. Het maakt dus ook al zeer weinig verschil in Classis Oost, of ze uitsprekt, dat uw protest wettig ter tafel is dan wel of ze het als onwettig ter zijde schuift. Als ze het lastig vindt komt ze er zeker wel af.

Het protest der 92 wordt echter ook maar even voor wettig ter tafel verklaard. Nooit had de kerkeraad er een kopie van ontvangen of gezien. De commissie der classis liet de afgevaardigden van Eastern Ave. ook nog voor zich verschijnen, om onderzoek te doen of de kerkeraad ook een afschrift van dit protest had ontvangen, en de afgevaardigden hebben haar te kennen gegeven, dat dit niet het geval was. Doch in weerwil daarvan wist de commissie er wel een mouw aan te passen. Het was formeel geen protest! Het had den vorm van een verzoekschrift! Als ge dus allerlei leelijke dingen van uw kerkeraad bij de Classis wilt indienen, om ze door haar behandeld te zien, dan behoeft ge ze slechts in te kleeden in den vorm van een verzoek en alles is in orde! En bovendien de inhoud van dat zoogenaamd verzoekschrift betrof immers den kerken in het algemeen! Alsof de behandeling van een leeraar zoo maar tot de kerken in het algemeen behoort! Men kan zich daarmee dus wel aanstonds tot de classis wenden.

De twee instructies van Creston en Dennis Ave. (Ds. Kuipers, leeraar van laatstgenoemde gemeente, liet zich op de vergadering der Classis ontvallen, dat onze zaak noodig moest worden aangepakt, omdat dat over en weer geloof van de leden zijner gemeente naar Eastern Ave. moest ophouden!) worden naar haar inhoud in het rapport niet verder omschreven. Letterlijk kunnen wij ze niet weergeven, maar ze kwamen hierop neer, dat ze beiden aan de Classis verzochten, dat deze van den kerkeraad van Eastern Ave. zou eischen, dat hij den leeraar de drie punten zou laten onderteekenen. Dat was ook erg broederlijk en gemeenschappelijk van die kerkeraden. En zulke instructies zijn zeker ook wel wettig ter tafel. De commissie sprak zich in haar rapport hierover niet

uit, maar de Classis aanvaardde deze instructies. En bovendien handelde de commissie feitelijk alleen op grond van deze twee instructies. De kerkeraden van Creston en Dennis Ave. hadden zich nooit met deze dingen bij den kerkeraad van Eastern Ave. gevoegd. Ze gingen zoo maar rechtstreeks naar de Classis met de zaak, die ingreep in de rechten van den kerkeraad van Eastern Ave. En de classis keurde dit alles goed!

Het rapport van de commissie werd aangenomen en haar advies werd opgevolgd. De kerkeraad had dienselfden avond vergadering en hij ontving bovengenoemd rapport met een begeleidend schrijven van de Classis, waarin aan den kerkeraad te kennen werd gegeven, dat de Classis vertrouwde, dat de kerkeraad overeenkomstig het besluit der Classis zou handelen. Ik lees in de notulen van den kerkeraad, vergadering van 20 Nov., 1924, dienaangaande het volgende:

"Art. 4.

"Request of Classis dated Nov. 20, together with a transcript of the decision of Classis in re Eastern Ave. case' worden gelezen en voor kennisgeving aangenomen.

"Art. 5.

"Voorgesteld om aan dit verzoek te voldoen en den leeraar te vragen of hij in 'full agreement' is met de zogenoemde drie punten. Na breede discussie over deze zaak wordt een substituut-voorstel ingediend als volgt: 'Waar de Synode het niet heeft gedaan, daarom ontzegt de kerkeraad de Classis het recht, om den kerkeraad te vragen den leeraar voor de vraag te stellen en dat wel op gemotiveerde gronden aan de Classis mede te deelen.'

"Op de vraag of de diakenen het recht hebben om in deze zaak te stemmen, wordt besloten hun dit recht te geven.

"Voorgesteld, dat de leeraar en Oud. Van Dellen een antwoord aan de Classis opstellen. Aangenomen."

Dit antwoord, dat door den leeraar en Oud Van Dellen nog tijdens de vergadering van den kerkeraad werd opgesteld en door den kerkeraad werd aangenomen, luidde als volgt:

"Grand Rapids, 20 Nov., 1924.

"Aan de Classis Grand Rapids Oost,
vergaderd in de Neland Ave. Kerk, Grand Rapids,
Mich., Nov. 19-21, 1924.

"Eerwaarde en Waarde Broeders:—

"De kerkeraad van de Eastern Ave. Gemeente, Grand Rapids, Mich., vergaderd op 20 Nov. 1924, heeft kennis genomen van uw besluit, om hem, den kerkeraad, op te dragen, den leeraar Ds. H. Hoeksema voor de vraag te plaatsen of hij ten volle instemt met de drie punten door de Synode van 1924 aangenomen en te vinden in de Acta Synodi, 1924, pp. 145-147.

"Hij biedt u beleefd daarop het volgende antwoord aan:

"De kerkeraad is van oordeel, dat hij niet het recht heeft den leeraar voor bovengenoemde vraag in betrekking tot de drie punten te plaatsen; en tevens, dat de classis niet het recht heeft dit van den kerkeraad te eischen. De kerkeraad grondt dit op het navolgende:

"1. De Synode van 1924 had de protesten, die ingekomen waren tegen den leeraar en die behandeling eischen, onder behandeling en heeft die afgehandeld. De kerkeraad heeft geen officieele mededeeling van de Synode ontvangen, dat hij, de kerkeraad, op eenigerlei wijze geïmagineerd is, den leeraar te behandelen en vindt dienaangaande ook niets in de Acta.

"2. De Synode heeft een advies, dat door hare commissie van praeadvies dienaangaande werd ingediend, en dat dus voor de aandacht der Synode was, niet willen aannemen. Bedoeld advies luidde als volgt:

"'Echter adviseert uwe commissie der Synode, om bij monde van hare president:

"'1. De broeders ernstig te vermanen met het oog op hunne afwijkingen en van hen de belofte te vragen, dat zij zich in de toekomst zullen houden aan hetgeen de Synode in de drie punten heeft uitgesproken.

"'2. Er bij de broeders H. Danhof en H. Hoeksema met allen ernst op aan te dringen, dat zij aflaten van alle pogingen, om hunne afwijkende beschouwingen betreffende de drie punten in de kerk te propageeren.

"'3. Er de broeders op te wijzen, dat zoo het nu of in de naaste toekomst mocht blijken, dat zij zich niet willen houden aan de besluiten der Synode, deze dan, zeer tot haar leedwezen, genoodzaakt zal zijn, om de zaak bij hunne respektieve kerkeraden aanhangig te maken.

"'Mochten onverhoopt de betrokken broeders weigeren aan de gestelde voorwaarden te voldoen, zou de Synode een commissie moeten benoemen. Uwe commissie zou in dat geval den wenk willen geven, dat deze besta uit het moderamen der Synode.'

"Dit alles heeft de Synode verworpen. Ze heeft blijkbaar geen actie gewild. De leeraar is door de Synode dan ook voor geen enkele vraag geplaatst, heeft ook niets behoeven te onderteekenen. En waar de kerkeraad van oordeel is, dat hij bij de besluiten der Synode in deze zaak dient te blijven, meent de kerkeraad, dat de classis geen recht heeft meer te vragen dan de Synode, en dat de kerkeraad aan het besluit der classis geen uitvoering mag geven.

"3. Er is aanstonds door Ds. H. Danhof schriftelijk protest ingediend tegen den inhoud der drie punten, en tevens is door hem te kennen gegeven, dat hij maatregelen zou nemen tegen de aangenomen punten. Zie Acta Synodi 1924, pp. 194-199. Dit protest is op de Synode voorgelezen en behandeld. In weerwil daarvan heeft de Synode geen instemming gevraagd, noch ook tot behandeling geadviseerd. De kerkeraad is van oordeel, dat de classis in haar laatste besluiten veel verder gaat dan de Synode en verkiest bij de besluiten der Synode te blijven.

"4. Er zijn protesten ingediend tegen de besluiten der Synode door verschillende afgevaardigden der Synode, protesten, die ook deels den inhoud der drie punten raken. Ook deze protestanten hebben te kennen gegeven, dat zij niet ten volle instemmen met de drie punten door de Synode aangenomen. Ze zijn daarover door de Syno-

de niet lastig gevallen. De kerkeraad is vast overtuigd, dat de Synode geen actie heeft gewild.

"5. Onze predikanten onderteekenen de Drie Formulieren van Eenigheid. Geen der predikanten in onze kerken is gevraagd, om ook de drie punten, door de Synode van 1924 aangenomen, te onderteekenen. De kerkeraad meent, dat dit niet de bedoeling der Synode was.

"6. Onze leeraar wil gaarne verklaren, dat hij ten volle instemt met de Belijdenisschriften onzer Gereformeerde Kerken, en de kerkeraad is van oordeel, dat dit tot op dezen dag het eenigste is, wat van onze predikanten kan worden geëischt.

"Op al deze gronden is de kerkeraad van oordeel, dat de classis in haar genomen besluit, om den kerkeraad op te dragen den leeraar voor de vraag te plaatsen, of hij ten volle instemt met de bewuste drie punten, verder gaat dan de Synode. En de classis heeft daartoe geen recht. De kerkeraad beroept zich voor deze uitspraak op de handelingen der Synode van 1924. Daarom verzoekt de kerkeraad dan ook vriendelijk doch dringend, dat de classis niet blijve bij dit haar besluit. Mocht de classis toch bij haar besluit blijven, dan protesteert de kerkeraad hiertegen en beroept zich tegen dit besluit op de eerstvolgende Synode.

Met eerbied onderworpen,
De kerkeraad van Eastern Ave.,
Grand Rapids, Mich.,
(Was get.) H. Hoeksema, Pres.
S. Schaafsma, Secr."

Hoe de Classis op dit antwoord verder handelde hopen we de volgende keer te zien. We willen er thans nog alleen op wijzen, dat reeds in dit antwoord de kerkeraad aan de Classis er kennis van geeft, dat hij zal protesteeren en zich beroepen op de Synode, bijaldien de Classis bij haar besluit zou blijven. En hiertoe had de kerkeraad het volste recht, daar er blijkbaar verschil van inzicht bestond met betrekking tot de bedoeling der besluiten van de Synode 1924. En daartoe lieten deze besluiten zeker alle ruimte.

H. H.

IN MEMORIAM

Grand Rapids, Mich., 20 Aug. 1926.

Door den onverbiddeijken dood werd van onze zijde weggerukt onze dierbare vrouw en moeder,

AAFJE FLIETSTRA—Langendijk.

Haar lijden was lang en geduldig; haar vertrouwen in haren God onwankelbaar, en haar heengaan vrede.

Zij bereikte den leeftijd van 43 jaar en 7 maanden.

Zwaar is de slag, doch wijl haar heengaan is van lijden tot heerlijkheid, wenschen we Gode te zwijgen. Hij zij onzen troost!

Namens de familie,
U. FLIETSTRA en Kinderen.

BOOK REVIEW

R. B. Kuiper's latest publication, "As To Being Reformed," has by this time found its way into many homes. The production was highly recommended by its publishers, the Wm. B. Eerdmans Publishing Co. We were urged to buy and read and we did so.

I have something to say about this book. To begin with, why did the author write? What was his aim and purpose? What is the appeal and the message of the book? Let us hear the author himself. Says he:

"The following pages are, in effect, an appeal to the members of the Reformed Church in America and the Christian Reformed Church to continue soundly Reformed or to become more so. The idea of making this appeal was conceived during my stay in the Reformed Church in America from the autumn of 1923 to the autumn of 1925.

"That brief period was rich in experience, many of which were pleasant and some unpleasant, while all of them, I believe, were beneficial to me.

"I made several new acquaintances and even friends. My eyes were opened to many Christian virtues in a denomination against which, I admit, I had been somewhat prejudiced. I think I grew more tolerant. My missionary zeal could hardly help being kindled. But I was especially impressed by two things: *The imminent peril in which we, American Calvinists, are of losing our precious Reformed heritage, and the supreme importance of our holding it fast* (italic type of author). Hence this appeal.

"I am well aware," the author continues, "that some members of the Christian Reformed Church thought less of me for leaving the denomination. In fact, I was surprised at the many urgent invitations to return that were extended to me. And I am cognizant of the fact that I fell in the estimation of several members of the Reformed Church when I did return to my former connections. But these things have never troubled me so very much. In fact, when first I planned to write this book, I intended to pass them by in silence. For such steps, I firmly hold, one is responsible to God rather than to men. 'To one's own master one standeth or falleth.' And is there not much wisdom in the advise of Elbert Hubbard, pagan though he was: 'Never explain; your friends don't need it, and your enemies won't believe you anyhow'?

"Later on, however, it appeared to me, that I owed it to my friends and to myself to make a few remarks on the subject. Like most smart sayings, the one just quoted is but partly right. Misunderstanding is the root of much evil. Should I not try to remove it in this case? So let me say just a little here, just a little more in the first chapter, and then drop the matter.

"Almost superfluous to say, it is not a sin in itself to leave one evangelical denomination for another. One may sin in doing it, and one may not. Much depends on why the step is taken. Just think of the men and women who received their early training in the Christian Re-

formed Church and are now missionaries for the Reformed.

"When I left the Christian Reformed Church, I was convinced that, in view of certain conditions which then prevailed in that denomination, I could do more for the Kingdom in the Reformed Church in America.

"That the Reformed Church is historically the American Church for Calvinists of Dutch extraction also had some weight with me.

"Had I been fully aware of the Reformed Church's doctrinal laxity, I would not have made the change.

"Had the Christian Reformed Synod of 1924 taken a less firm stand in the matter of common grace, I would not have been altogether so ready to return.

"But the subject of this book is quite another and one of incomparably greater importance. It is CALVINISM, primarily in its theological aspect.

"It goes altogether without saying that I did not plan to give anything like an exhaustive treatment of a single one of the subjects which head the following chapters. The one thing that I proposed to do was to call the attention of our people in plain language to a few things in connection with these subjects which, I believe, they need to be told in order to retain or regain their hold on the Reformed faith." So far Kuiper.

We have reproduced very nearly the entire preface of the book. It makes interesting reading. I like the author's style—clear and pithy.

I gather from the preface that the author was troubled. Disturbing his peace of mind was the knowledge that the members of the Christian Reformed Church think less of him. And such, I assure him, is actually the case. There are many in the Christian Reformed Church who do not trust Kuiper. They doubt whether he is reformed. And that for two reasons: Kuiper took up the cudgel for Dr. Jansen; secondly, shortly after Jansen was deposed, Kuiper accepted a call from one of the Reformed churches. Hence, members of the Christian Reformed Church think him to be unreformed. I, myself, think so too. I know he is not reformed, because I read his book.

Kuiper knows right well what the conservative element in the church thinks of him. And here you have the reason for the appearance of his book. He wanted to tell the Church that he is reformed, that he is a staunch Calvinist.

The preface and the contents of certain chapters of the book compel one to draw just this conclusion and none other. For the few chapters devoted to doctrine are a declaration of what the author believes. The book contains no elucidation of doctrine to speak of. Further, to the doctrine of election the author devotes an entire chapter. Likewise is a chapter devoted to the theory of common grace. He would have the Church know that he believes in absolute election and in common grace. Now they may know that I am a safe man.

And then the author informs us, that had he been aware of the doctrinal laxity he would not have left. Hence it was not this laxity of doctrine which drew him.

It cannot be, for he was not aware of it. The very opposite is true. It was precisely this laxity of doctrine, which drove him back into the Christian Reformed Church after Danhof and Hoeksema had been expelled. A happy coincidence.

And finally, what could he better do to calm the anxious brethren than to call his book an appeal to the members of the Reformed Church in America and the Christian Reformed Church *to continue soundly reformed or to become more so*. In the book proper, Kuiper sponsors Calvinism. The book is an appeal, says Kuiper. Brethren in the Reformed Church in America, become more reformed, please do. That is his plea. And I suppose Kuiper is daily expecting the messenger to bring him tidings of great and sudden changes in the Reformed Church.

Will Kuiper succeed in regaining the confidence of the brethren? It is hard to say. This is certain, Kuiper made a manly attempt.

We shall see in the next number how Reformed and Calvinistic Kuiper actually is.

G. M. O.

"GEREFORMEERD" — OF — "GRIF- VERKEERD" ?

Maar die onrecht doet die zal het onrecht dragen, dat hij gedaan heeft; en er is geene aanneming des persoons. — Coll. 3:25.

Dat men "Gereformeerd"-verklaarde Predikanten

Van "muiterij" beticht; — ja — van den kansel weert,
En zelve (onbewust?) de leer der Remonstranten

Door woord en daad belijdt, heet thans "GEREFOR-
MEERD".

De strijders voor de schim, gedoopt "Gemeene-Gratie",
Bestrijden zelf elkaar — naar hun geschrijf ons leert;
Elk waant zijn "uil" een "valk" (naar eigen demonstra-
tie!)

Maar — rekent niettemin zich "Goed-GEREFOR-
MEERD".

En op des Heeren dag wordt dan weer voor de schare
— Die vraagt naar "zielespijz" —, het blaadje omge-
keerd,

En hoort zij onverpoosd de blijde "Vrede-mare"(?):
"Genade-Algemeen!" — Dat liegt "GEREFOR-
MEERD" !

Geheel de atmosfeer hangt vol "Gemeene-Gratie":

Een "Aanloop" tot GENA-die-slechts-Gods-kind-be-
geert

En dan alree bezit! — En al die Schrift-tentatie

Wordt door de "wetenschap"(?) geijkt: "GEREFOR-
MEERD".

't Gereformeerd vernis wordt handig uitgestreken;

Geheel de "goe-gemeent" wordt uit een pot besmeerd,

— Zoo, dat geen leek iets merkt van “stinkende gebreken”;

(Ps. 14:3; 53:4)

— En zoo “schijnt” rijp-en-groen “Beslist-GEREFORMEERD”.

Maar — die in 't schildersvak terdege onderlegd is

En rekent met GODS WIL, — gelijk Zijn woord ons leert —,

Smeert nooit “Beproefde Waar” op “ondergrond-die-slecht is,”

Maar levert “Zuiv're Waar”!! — Dat IS GEREFORMEERD!

— En schoon de “wetenschap”(?) dit schrijven wis veroordeelt;

— Ja — ook den schrijver mijdt —, hij is daarmee vereerd,

Wijl 't “lijden-voor-GODS-ZAAK” hem grootelijks bevoordeelt,

En hij — haar smaadt ten spijt — zich weet “GEREFORMEERD”!

GOD is het, Die “FORMEERT”! De duivel “De-Formeerde”;

Hij is het, die den mensch van God heeft afgekeerd;
En elk die door GENA zich weer tot Christus keerde,
(Geleid door 's Heeren Geest, Die hem Gods Wegen leerde!)

Wordt door GOD-ZELF geacht te zijn GE-REFORMEERD! —

B. A. HENDRIKSEN.

INGEZONDEN

Nieuws Uit Waupun

28 Juni, 1926.

Waupun is een schoon stedeke, ongeveer zeventig mijlen ten Noord-Westen van Milwaukee, Wis., gelegen aan de Chicago-Milwaukee and St. Paul R. R. Het stadje telt een vier duizend inwoners. Hieraan kunnen nog worden toegevoegd de ongeveer twaalf honderd, die om de een of andere misdaad tijdelijk opgesloten zitten achter de sombere muren der Staatsgevangenis, die ge ook in Waupun vindt. Deze gevangenis beslaat een oppervlakte van twintig acres. Een vijf-en-twintig voet hooge muur omringt het geheel der verschillende gebouwen en de muur is voorzien van een zestal wachttorens, waarin dag en nacht wachters zich bevinden met geladen geweren, zoodat ontsnappen vrijwel tot de onmogelijkheden behoort. Binnen deze muur zijn niet alleen de eigenlijke gevangenen met cellen voor de misdadigers, maar ook verschillende fabrieken en werkplaatsen, waarin de gevangenen arbeiden en tevens door onderscheidene inwoners van Waupun wordt gewerkt. Het front van deze gevangenis doet u denken aan den burcht van een hertog of graaf uit het grijze verleden, zooals men er nog

een enkele aantreft in het oude vaderland. Een weinig ten Westen van deze gevangenis bevindt zich de State Criminal Insane Institution. Ook deze inrichting beslaat meer dan twintig acres. Voorts vindt ge in Waupun op gebied van nijverheid een Condensery, een Foundry, een Shoe Factory, de Hosiery Works, de Vulcanizing Works, de Bottling Works, de Pump Shop, een Canning Factory, twee groote Lumber Yards en enkele kleinere fabrieken en werkplaatsen. Er is dus nog al variatie van arbeid en de inwoners behoeven hier in den regel niet voor werk te zoeken.

Ook op kerkelijk gebied is er nog al verscheidenheid op te merken. In het geheel zijn hier negen kerken, de Protesteerende kerk, die hier niet lang geleden onder leiding van Ds. H. Hoeksema tot stand kwam, meegerekend. Er is hier een Roomsche-Katholieke kerk, voorts zijn hier twee Baptisten kerken, een Methodist, een Dutch Reformed, een Christelijke Gereformeerde kerk, waar Ds. Moes leeraar is, en dan is er nog een kerk waarvan de naam mij niet bekend is en die thans gesloten is. De Protesteerende kerk geeft men verschillende namen en wordt door de meeste vijandige menschen met den naam van Hoenderhok vereert. Ook alweer een bewijs, dat men weet en erkent, dat wij er nog zijn. Onze gemeente alhier vergadert in een voormalige Deutsche school, een gebouw aan State St., dat ruimte biedt voor ongeveer 250 zitplaatsen. Het wil ons wenschelijk voorkomen, zou de gelegenheid zich voordoen, dat de gemeente dit gebouw kocht. De aanbelangende grond is ongeveer twee honderd vijf-en-twintig bij honderd vijftig voet en biedt flinke gelegenheid voor uitbouw, mocht het tegenwoordige gebouw te klein worden. Er behooren tot deze gemeente op het oogenblik twintig huisgezinnen en nog een vijftal huisgezinnen hebben hunne attesten reeds opgevraagd om zich hier aan te sluiten. Ook komen velen, die hun lidmaatschap elders hebben, geregeld des Zondags met de gemeente samen. Er is hier dus wel toekomst. Ons volkje hier komt uit de Christelijke Gereformeerde kerk en uit de Holland Presbyterian church te Alto, vijf mijlen ten westen van Waupun.

Wij hebben het voorrecht, dat we hier driemaal per Zondag een stichtelijk woord mogen spreken en driemaal is het gebouw ook tamelijk wel met menschen bezet. Reeds op den eersten rustdag, dat we hier waren, hadden we drie van de vier ouderlingen uit de reeds genoemde Hollandsche Presbyterische kerk onder ons gehoor. En dan gaat het hier wel, zooals het ook elders gaat, dat Ds. zich tegen de beweging kant, niet in persoonlijk gesprek maar van den kansel, doch zooals het meer is gebleken, de tegenstand komt ons onder den zegen des Heeren ten goede en de menschen worden er door aangespoord om ook eens een keertje te kerken in “het Hoenderhok.”

Waarom hebben onze menschen in Alto en Waupun zich eigenlijk bij “de nieuwe beweging” aangesloten? Van “de andere zijde” mag men u gaarne vertellen: “Och, dat zijn van die malcontenten, die het toch nergens kunnen vinden!” Nu, dat hebben de broeders ons

anders verteld en we zullen daarom hier weergeven de ware reden, namelijk: het was hier in de laatste jaren, gelijk op zoovele andere plaatsen en schier overal, op geestelijk gebied zoo, dat er in de prediking des Woords iets werd gemist. Het was altijd weer de mensch voorop. Hij moet maar aannemen. De Heere beloofde en boodt aan en de mensch moest maar gelooven en dan was alles in orde. En ieder, die het Woord hoorde kon dit dan ook doen, als hij of zij slechts wilde. Het was eigenlijk een zaak van den vrijen wil. Natuurlijk werd Gods volk hierdoor niet gevoed. Zij hadden het bij ervaring geleerd, dat het niet was desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods. In de tweede plaats vond men ook hier dat drijven met die z.g. veronderstelde wedergeboorte. Alle kinderen des verbonds moeten als wedergeboren worden beschouwd en als genade-bezittend van hun prilste jeugd. Gevolg was, dat er in de prediking ook ontbrak de vermaning aan de jeugd tot zelf-onderzoek en strijd. Daarbij kwam dan nog, dat sommige van deze leeraren niet de gemeente maar zichzelf zochten, zoo zelfs, dat, naar men ons vertelde, één hunner het spek van het varken aanwees, dat voor hem bestemd moest zijn, terwijl de krulstaart nog in levenden lijve in zijn hok lag te knorren. In het kort waren de toestanden treurig. Een prediking, die den zondaar niet naakt uitkleedde, die een God voorstelde, die het aan den mensch overliet, om Zijn Christus aan te nemen en die een soort historisch geloof als het echte teekende, kon den menschen hier niet bevredigen. En daarbij kwam dan nog, dat men hier ook in "De Wachter" las van de gruweldaden der Classis, zooals die ook voor hen in de "Standard Bearer" werden toegelicht.

Het gebeurde, dat enkelen hunner door 's Heeren voorzienig bestel naar Grand Rapids reisden, en, tegen het advies van eigen leeraar in, bij Ds. Hoeksema ter kerk gingen. En toen reeds kwamen ze tot de overtuiging, dat als mannen als H. D. en H. H. de kerk uit moesten, er iets radicaal verkeerd was met de kerk. Gevolg was, dat Ds. H. maar eens moest komen te Waupun om een rede te houden en een keer te preeken. Wel werd dit, gelijk ook op andere plaatsen, duchtig tegengewerkt, maar met hetzelfde resultaat als altijd, de opkomsten waren des te grooter. Toen men Ds. H. gehoord had kon verdere actie niet uitblijven. Door geregeld lezen van de "Standard Bearer" en onderlinge beraadslaging kwam men hier steeds meer en meer tot de overtuiging, dat H. D. en H. H. de waarheid voorstonden, die de kerk verloochende. En zoo ging men er eindelijk toe over, na rijp beraad, om tot een gemeente zich te laten organiseeren.

Men heeft ons hier zeer goed ontyangen en hartelijk onthaald. De gemeente heeft een huisje gehuurd met vier kamers, en de leden der gemeente hebben allen iets van hun eigen meubels afgestaan voor den tijd, dat wij hier hopen te arbeiden. Als de Heere wil, hopen we hier ook een Field Day te hebben, om nu eens in 't groot te spreken. Ds. Ophof is uitgenoodigd om hier dan een rede te houden, indien mogelijk op den achtsten Juli, in ons vergaderlokaal. De gemeente gaat stadig vooruit.

Er heerscht een goeden geest, een geest van eenheid en broederlijke liefde. De gemeente is tevreden met het stichtelijk woord van den student, zoolang er nog geen te beroepen leeraren zijn; en ouderling Wildeman houdt den ganschen zomer catechisatie. Er is hier wel toekomst voor de Protesteerende kerk, ook wat ledenaantal betreft. De Heere werkt en welk menschenkind zal het dan toch kunnen keeren? Eén wenk willen we geven in betrekking tot het voorzien dezer gemeente van predikers. Het zou goed zijn, dat men in de toekomst, indien mogelijk, de studenten hier voor vier of zes weken onafgebroken liet arbeiden. Dat zou de gemeente hier heel wat reisgeld besparen. De gemeente bekostigde dit tot hertoe zelf. Maar zou dan de bovengenoemde regeling niet mogelijk en ook wijzer zijn? WM. V.

LUTHERS PARELEN

192. *De bekeerde moordenaar aan het kruis* (Luk. 23: 40-43) is een troostbeeld en exempel voor de geheele Christenheid dat God het geloof in Christus, en de belijdenis niet zal laten ondergaan. Willen de discipelen, benevens anderen, die tot den aanhang van den Heere Christus behooren, Hem niet belijden noch gelooven, maar uit vreeze verloochenen, zich aan Hem ergeren en wegloopen; zoo moet een kwaaddoener of moordenaar te voorschijn komen, deze Christus belijden, van Hem prediken, en aan andere menschen leeren, waarvoor men Hem te houden heeft, en wat troost bij Hem te vinden is. Want onze Heere God wil Christus niet zonder volk laten, die Hem belijden, al zou het ook maar een dief aan de galg of een moordenaar op het rad zijn.

Daarom is dit eene troostrijke geschiedenis, waaruit wij leeren, wat Christus voor volk heeft, die in Zijn Rijk behooren, die zich bij Hem bevinden, en wien Hij alle genade wil bewijzen: dezulken namelijk die zondaars zijn, en hunne zonden belijden, en van harte om genade bidden; dezen zullen genade en vergeving vinden. Want even gelijk Hij te voren gebeden heeft, alzoo bewijst Hij het nu met de daad, dat hij daarom daar is, en de zonde wil vergeven, dengenen, die hunne zonde erkennen, en vergeving begeeren en gelooven. Zoodra deze moordenaar zich schuldig erkent, en Christus aanroept, is hij van stonden aan verhoord. En dit is de eerste vrucht die op het gebed van den Heere aan het kruis volgt.

IDOLATRY

"Idolatry you cannot find any more gross, any more cruel, than within the area of a mile in New York. Dark minds, from which God is obscured; deluded souls, whose fetish is the dice box or the bottle; apathetic spirits, steeped in sensual abomination, unmoved by a moral ripple, soaking in the swamp of animal vitality. False gods, more hideous, more awful than Moloch or Baal; worshipped with shrieks, worshipped with curses, with the hearth-stone for the bloody altar and the drunken husband for the immolating priest, and women and children for the victims."

—Chapin.